உ

குமரன் துணை.

விவேகபாநு.

ஒரு மாதாந்தத் தமிழ்ப் பத்திரிகை

சம்புடம் 2 } 1903௵ மார்ச்சு௴ { இலக்கம் 4

விவேக சிந்து

(தொடர்ச்சி)

சீஷலட்சணம்.

ஆலசியன், நிஷ்டூரன், சுவகாரியதற்பரன், குருசேவை வஞ்சகன் இப்படிப்பட்ட சீஷனை ஏற்றுக்கொள்ளலாகாது. சாரணம், மாரணம், வித்துவேஷணம், வசீகரணம், ஸ்தம்பனம், மோகனமென்கிற இந்த ஆறு குணங்களுடையவனைச் சீஷனென்று கைக்கொள்ளலாகாது. விஷபவிச்சையுண்டானவன், பாஷண்டமதயுக்தன், சோம்பலுடையவன், இல்லாமையே சொல்லுகிறவன், ஞானசோரன், சாரவிசாரக்காரன், தன்கிருத்தியந்தப்பி நடக்கிறவன், பாவகாரியமே வாதிக்கிறவன் இவர்களுக்குபதேசிக்கலாகாது. தன்னுடைய மகத்துவஞ் சபையிலே பிரகடிக்கவேண்டுமென்று குருவை யாட்சேபித்துக்கேட்டுத் தன்னுடைய யுக்திபை மக்கினம் பண்ணுவித்தால் கோபங்கொள்ளுகிற சீஷனை நீக்கவேண்டியது. குருவைப் பிரகிருதி திருஷ்டியினாலே பார்த்து வார்த்தைக்கு வார்த்தை தர்க்கிக்கிறவனுக்குப் பிரமவித்தை லபியாது. அந்தக்கரண சுத்தியில்லாதவனுக்குக் குரு கிருபையினாலே உபதேசித்தாலும் அபரோட்சஞானம் உண்டாகமாட்டாது. சம்சாரதாபத்திரயத்திலே அடிபட்டு ஞானவைராக்கிய யுக்தனாய் முன்சொன்ன சீஷதோஷங்களுக்கு வேறுபட்டவனாயிருக்கின்ற சீஷன் உபதேசத்துக்கருகன். சுத்தாந்தக்கரணவிரக்தன், சத்தியவாதி, திட்விரதன், நிச்சயகுருபக்தன், அந்நியகுருபாவகன், குருவினிட்த்

திலே சிறிதும் வஞ்சகமில்லாதவன், குருவேதெய்வமாயல்லாமல் அந்நிய தெய்வத்தை யறியாதவன், உதாரத்துவமுடையவன், ஆசாரமுண்டானவன், இப்படிப்பட்டவனே முத்தியடையத்தக்கயோக்கியதையுடையவன்; இப்படிப்பட்ட சிஷருக்கே உபதேசிக்கவேண்டும். அவர்களே பிரமரசத்துக்குக் குகையாயிருப்பவர். ஞானரத்தினத்துக்குப் பெட்டகமாயிருக்கப்பட்டவர். இப்படிப்பட்டவருக்கே போதிக்கவேண்டும். பரிசவேதி சன்னிதானத்திலே உலோகம் பொன்னாற்போல் அந்தட்சணமே பிரமசொரூபமாவார்கள். இப்படிப்பட்ட சீஷருக்கு உபதேசிக்கிற குருவுக்கு ஆயாசமில்லை. முன்சொன்ன அநதிகார சீஷரும் மோட்ச இச்சையுண்டாகி வந்தால் அவர்களையும் குரு *லட்சிக்கவேண்டும். அதெப்படியெனில், மந்திரோபதேசமும் அஷ்டாங்கயோகமும் பண்ணுவித்தால் சித்தநிர்மலமாம். அன்றி குரு சேவை பண்ணுவிக்கவேண்டும். அப்பொழுது சித்தநிர்மலமாய்க் குரு கிருபையினால் ஞானப்பிராப்தியுண்டு. அஷ்டஉலோகமும் பரிசவேதியினாலே பொனனுமென்றுசொல்லப் பாஷாணம் ஆவதாதுவென்று விட்டுவிடுவார்கள். ஒரு சமர்த்தன் பாஷாணத்தையிடித்து அக்கினி முகத்திலே இரும்பாக்கிப் பரிசவேதிமுகத்திலே பொன்னாக்கினாற்போல் வைராக்கிய அக்கினியிலேகாய்ச்சி அதாவது விடுவித்துச் சற்சிஷனைதின்பிறகு பிரம்மோபதேசம் பண்ணுவார்கள். குருவினுடைய மகத்துவம் பரிசவேதிக்குச் சமன் சொல்லலாகாது. அஃதெப்படியென்றால் பரிசவேதியினாலே உலோகம் பொன்னாகிறதேயொழிய பரிசவேதியாகமாட்டாது. அந்தப்பொன் பின் ஒரு உலோகத்தைப் பொன்னாக்கமாட்டாது. சற்குரு கிருபையுண்டானவர்களுடைய லட்சணம் ததாகாரமே ஆவது. தம்மை வந்தடுத்தவர்களையும் பிரமமேயாக்கிவிடுவார்கள். இது ஆச்சரியமன்று. மாதாபிதாவும் சம்சார துக்கமூலமேயல்லாமற் சற்குருவைப்போல் பந்தத்தைக்கெடுத்து இரட்சிக்கமாட்டார்கள். ஆகையால் ஆசாரியருக்குச்சரியாகார். பரோபகார சந்தோஷத்தினாலே பாத்திராபாத்திரம் என்றுபாரார். சர்வத்திரஏகசமமாக உதாரத்தினாலே உபதேசிப்பார். அப்படியானாலும் பாத்திர விசேஷமான இடமின்றி (உபதேசம்) ஸ்திரமாய் நில்லாது.

*லட்சித்தல் = அங்கீகாரம் பண்ணல்.

மேட்டில் தண்ணீர் நில்லாது. இன்னுமொரு யுக்தி. புத்திரன் பதிதனாய்ப்போனால் பிதிர்தினத்துக்கு அருகன் ஆகான். சுத்தனானதின் பிறகு அருகனாவான். அதுபோல் ஜகஜ்ஜநகனான ஈசுவரனுடைய பிரமக்ஞானம் நிஜதனம், சத்தியசுத்த ஜீவனுக்கே பாகஞ்செல்லும். சித்தத்தில் விஷயசங்கம்விடாத கேவல ஜீவனுக்கு ஞானதனபாகமில்லை. ஆகையால் இதனைக்கூறினோம். சிஷ்யதோஷகுணலட்சணமுஞ் சிறிது கூறப்பட்டது இனிக்கதா அநுசந்தானஞ் சொல்லுகிறோம். தாபத்திரயங்களென்கிற சூரியகிரணங்களினாலே தக்தமானவனாய்ச் சாதன சதுஷ்டய சம்பன்னனான ஒரு சிஷ்யன் குருவினுடைய பாதாரவிந்தத்தில் நமஸ்காரம்பண்ணி விண்ணப்பஞ்செய்கிறான். ஐயா! "அடியேன் சம்சாரமென்கிற சமுத்திரத்தில் முழுகினேன். தாபத்திரயமென்கிற வடவாக்கினியிலே வெந்துபோனேன். காமக்குரோதாதிகள் என்கிற ஜலசரங்களினாலே பீடையடைந்து அதிக துக்கவானானேன். இந்தச்சமயத்தில் ஞானமென்கிற ஓடத்தின்மேல் என்னையேற்றி உம்முடைய கிருபையென்கிற துடுப்பினாலே தேவரீரே நாவகனாய் என் பவசாகரத்தைக் கடத்தவேணும். இந்தப்பவாரண்ணியம் என்கிற (அரண்ணியத்தில்) சம்சாரமென்கிற மத்தியானவெயிலில் தாபத்திரயமென்கிற *தாவாக்கினியினாலே வெந்தேன். குருநாதா! உம்முடைய கருணையென்கிற மேகம் உண்டாக்கி ஞானஜலத்தினாலேஎன்னை சாந்திசெய்விக்கவேண்டும். சம்சாரமென்கிறகாவற்கூடத்திலேஅக்ஞானமென்கிற விலங்கினாலே பந்தப்பட்ட (என்னுடைய) இந்தப்பந்தத்தை சுவாமியவர்கள் ஞானமென்கிற வாளினாலே அறுத்து இரட்சிக்கவேண்டு" மென்று தைனிய வாக்குக்களினால் குருசுவாமிக்குக் கிருபைவரப்பண்ணி அவருடைய பாதபத்மங்களிலே தன்னுடைய சிரசை வைத்திருந்தான். அப்போது குருசுவாமி கருணாகடாக்ஷவீக்ஷணத்தினால் சிஷ்யனைப்பார்த்துத் "தம்பி விருதாசம்சாரத்திலே நொந்துபோனாயல்லவா" வென்று அபயஸ்தங்கொடுத்து "உன்னுடைய பந்தத்தை க்ஷணத்தில் நிவாரணம் பண்ணுகிறோம் சாவதானமாய்க்கேள்" என்று பிரதிக்ஞைபண்ணி சமுகத்தில் வைத்துக்கொண்டு ஹஸ்தத்தைச் சிரசின்பேரில்வைத்துச் சாம்பவிசத்திநிபாதங்கொடுத்துக் குருசம்பிர

*தாவாக்கினி = காட்டுத்தீ.

தாயக் கிரமத்தினால் சொரூபஞானம் தெரியப்பண்ணினார். அந்தக்ஷ ணமே அவரிடத்தில் ஞானசக்தி பிரவேசித்தாள். அஞ்ஞானசத்தி நாசமாயிற்று. சுயம்பிரகாசம் பிரகாசித்தது. அப்போது சரீரம் ஸ்தம் பித்துப் புளகமாகி வேர்வையுண்டாகி சாத்துவிகபாவம் பிறந்தது. சிஷன் ஞானசாம்பிராஜ்ஜியப் பட்டம் லபித்தாற்போல் இருந்தான். இருவினை ஒப்பான சத்தி நிபாதத்திலே சுவாநுபவத்தினால் கண்டு கொண்ட ஆநந்தநதிவந்து சிஷனென்கிற மடுவை மூடிக்கொண்டு ஓடச்செய்யவே விவேகமென்கிற நீச்சுக்காரன் முழுகிப்போனான். அகங்காரமென்கிற விருட்சம் அடியோடே வேரற்று விழுந்துபோயி ற்று. ஆசை முதலான பட்சிக்கூடுகளெல்லாம் கெட்டுப்போயின. இந்திரியாதிக் கிராமங்கள் அமிழ்ந்துபோயின. சுவானுபூதியென்கிற அரண்மனையிலே சுகமென்கிற ஹம்ஸதூளிகாமஞ்சத்தின்மேல் முக் திகாந்தையை ஆலிங்கனம்பண்ணிக்கொண்டு அந்த ராஜயோகி மெ ய்ம்மறந்தான். முக்திகாந்தையைக் கூடியிருந்தபடியினாலே சகல விஷயங்களும் லயித்துப்போயின. தன் சுவசொரூபத்திலே தானொ ருவனே நின்றான். சுவசொரூபமென்கிற பர்த்தா நித்திரையிலே எந்த அறிவும் மறந்தான். இதனை வித்துவாங்கிஷாயோக நித்திரையென்று சொல்வார்கள். அந்த யோக புருஷன் நினைப்பு மறப்புமில்லாமல் பாவாபாவங்களுமில்லாமல் ஒரு குடைக்கீழ் ஆளுகிற இராஜனானான். சுவர்க்காதிபோகங்களையெல்லாம் சித்சத்திகையில் ஆலத்திபோல் சுற் றியெறிந்துபோட்டான். அந்தப்பிரமசுகத்திலேயிருக்கிற மகான்மா வை என்னென்று துதிக்கப்போகிறோம். மனத்தினால் அறிகிறோமெ ன்றால் அறியமுடியாது. வாக்கினால் சொல்லுகிறோமென்றால் சொல் லமுடியாது. இது யாருக்கநுபவமாயிற்றோ அவர்களுக்கே தெரியும். இந்திரியாதிக் கிராம வியாபாரத்திலே கூடாமல் பரமாத்மாவாய் அவையெல்லாம் தன்னுடைய ஆதாரத்தினாலே வர்த்திக்கத்தக்கதாக அந்தப்பிரகாசமான இராஜயோகம் லபித்தது. அந்த அவதூதருக்கு இனிமேல் வருகிற கதையினுடைய லட்சணஞ் சொல்லுகிறோம். ம கானுபாவரா யிருக்கிறபேர்கள் சாவதானமாய்க் கேளுங்களென்று முகுந்தமுனி தத்பிரகரணத்திலே சொன்னார். முதலாவது சொரூ பானுபோதேசப்பிரகரணம் முற்றும்.

பத்திராதிபர்.

வான்மீகரும் கம்பரும்
(தொடர்ச்சி)

அகலிகை சாபவிமோசனம்.

தமது வேள்வியை ஸ்ரீராம சகாயத்தால் முடித்துக்கொண்ட விசுவாமித்திரமுனிவர் ஜநகராஜன் செய்யும் வேள்வியைக்காணப்புறப்பட்டு மிதிலா நகரத்தையணுகி அதன் சிறப்பை வியந்து செல்லும்போது நகர்ப்புறத்தில் மனுஷாளில்லாத ஓர் ஆச்சிரமத்தைக்கண்டு அதன் வரலாற்றை ஸ்ரீராமன் கேட்க, முனிவர் அகலிகைக்குச் சாபம் நேர்ந்ததும் அதற்கு ஒழிவும் கூறி ஸ்ரீராமன் அவ்வாச்சிரமத்துட்புகுந்து அகலியை சாபத்தை நிவர்த்திக்கும்படி சொல்ல, அவ்வாறே புகுந்தவுடன் அருபியாய்ப்புழுதிபடிந்துகிடந்த அகலியா தேவி பண்டை வடிவம்பெற்று நின்றதாகக்கூறுகின்றது வான்மீகம். அகலியை கௌதமர் சாபத்தால் கல்லுருவாகிப் பின்னர் ஸ்ரீராமர் பாதஸ்பரிசத்தால் தொல்லுருவாகிய நல்லுருவடைந்தாளென்பது மற்றைய நூல்களால் பிரசித்தம். இந்திரனுக்கு ஆயிரங்கண்களுண்டானமையும் அகலியையாலேயேயென்பதும் பெருவழக்கம். வான்மீகத்தில் இப்படியில்லை. அன்றியும் அகலியைக்கு நேர்ந்த சாபவரலாற்றை அது விமோசனமான பின்னர் தெரிவிப்பதே முறைமையாகும். அவ்வரலாற்றை முன்னரே சொல்லிச் சாபத்தை யொழிக்கும்படி ஏவுவது சிறிதும் சிறவாமை காண்க. ஏனைய சாப விமோசன சந்தர்ப்பங்களையும் நோக்குக.

இனி, கம்பர்போக்கு வருமாறு:—மிதிலைக்கருகில் ஓர் வெளியிடையில் கிடந்த கருங்கல்லின்மீது "காகுத்தன் கழற்றுகள் கதுவப், பண்டை வண்ணமாய் நின்றனன் மாமுனி பணிப்பான்" என்று சாபவிமோசனமான பின்னர் முனிவர் சாபவரலாறு கூறினதாகத் தெரிவிக்கின்றது. "மைவண்ணத் தரக்கி போரின் மழைவண்ணத் தண்ணலேயுன் கைவண்ண மங்குக் கண்டேன் கால்வண்ண மிங்குக் கண்டேன்" என்று விசுவாமித்திரர் இச்சமயத்தில் ஸ்ரீராமனைத்துதித்ததாகக் கம்பர் கூறியிருக்கும் அருமை யார்க்குத்தான் ஆனந்தம் விளைக்காது.

மிதிலைப்பிரவேசம்.

பெருங்காப்பியமாகிய இராமாயணத்திற்குக் கதாநாயகியாய் விளங்கும் சீதாபிராட்டியார் அவதரித்தருளிய மிதிலா நகரத்தைப்பற்றி ஒரு வர்ணனையுஞ் செய்யாது அந்நகரத்தைப் பார்த்தமாத்திரத்திலேயே முனிவர் முதலானோர் "இந்நகரம் மிகச்சிறந்தது" என்று வியந்து சென்றதாகக் கூறுகின்றது வான்மீகம். அயோத்தியா நகரச்சிறப்பைப் பலவிதத்தாலும் புனைந்துரைத்த வான்மீகம் மிதிலாநகரத்தைப்பற்றியொன்றுங்கூறாது வாளா போவது ஓர் பெருங்குறையாகத் தோன்றுகின்றது.

அயோத்தியின் சிறப்பை "இவ்வுலகத்தோர் யாவருந் தவஞ்செய் தேறுவா னாதரிக்கின்ற அவ்வுலகத்தோ ரிழிவதற் கருத்தி புரிகின்ற தயோத்திமா நகரம்" என்று கம்பீரமாகத்தொடங்கி "நிலமகண் முகமோ திலகமே கண்ணோ" என்பனவாதியாகப் பலபடப்புனைந்து ஏனைய நகரமைதிகளையும் குறைபறக்கூறிப்புகுந்த கம்பர் மிதிலைக்காட்சிச் சந்தர்ப்பத்தில் 'மையறு மலரி னீங்கி" என்னுஞ் செய்யுளால் மிதிலா நகரமானது "யான் செய்த மாதவத்தால் ஸ்ரீதேவியானவள் இங்கெழுந்தருளியிருக்கின்றாள், அவளை மணக்க நீ விரைந்துவா" என்று தன் கொடிகளாகிய கைகளை நீட்டி ஸ்ரீராமனை அழைப்பதுபோன்றிருந்ததென்று நகரமாடங்களிற் கட்டிய கொடிகளசைவதை உத்பிரேக்ஷித்துப்பின்னர், முனிவரும், ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணரும் வீதியிற்புகுந்தபோது கண்ட காட்சிகளையும் விஸ்தாரமாக வர்ணித்திருக்கிறார்.

ஸ்ரீராமருஞ் சீதையுஞ் சந்தித்தல்

இந்த விஷயம் வான்மீகத்திற் கிடையாது.

கன்னிமாடத்திருந்த சீதையும் வீதியில் முனிவர்பின்சென்று கன்னிமாடத்தயலில்நின்ற இராமருஞ் சந்தித்து ஒருவர்மேலொருவர் காதல்கொண்டதாகக் கம்பர் கூறுகிறார். சீதையும் இராமரும் பருவம் வந்தவர்களென்பது கம்பர் கொள்கை. வான்மீகத்தில் இக்கொள்கை இல்லைப்போலும். வனவாசத்துக்குப் புறப்படுகையில் சீதாதேவி தனக்கு வயசு பதினெட்டு, இராமருக்கு வயசு இருபத்தைந்து என்று தெரிவித்ததாகக்கூறுகின்றது வான்மீகம். இதனால் ஏழு வயசு இருவருக்கும் வித்தியாசம். விஸ்வாமித்திரர் அழைக்க வந்தகாலையில் ஸ்ரீராமருக்கு வயசு (ஊனஷோடசம்) பதினறு பூர்த்தியாகவில்லையென்று வெளியாகின்றது. பதினறாகக்கொண்டாலும் கல்யாண காலத்திற் சீதாதேவிக்கு ஒன்பது வயசு ஆகும். ஆதலால் சீதை இராமனைக் கண்டாலும் காதல்கொள்ளும் பருவத்தினள் அல்லள் என்றாலோ வேறொரு விஷயம் வாதிக்கின்றது. சுயம்வரத்துக்குரிய பெண்கள் பருவம் வந்தவர்களாயிருத்தலே பொருத்தமுடைத்து. பருவம் வாராததோர் பெண்ணை அரசர் எங்ஙனம் விரும்புவர்? பல அரசர்கள் சீதையைக் காதலித்தும் வில்லை வளைத்தலாகிய பிரதிக்ஞையை முடிக்கமாட்டாது மயங்கினரென்பதனால் பருவம் வந்த நிலையினளே சீதையென்பது துணியப்படும். இதனால் மேற்போந்த வயசு நிலைபொருத்தமிலதாகக் காணப்படுகின்றது. இவ்வாறிருக்க ஸ்ரீராமருக்குக் கல்யாணம் பன்னிரண்டாவது வயசில் என்று பலர் பிரசங்கிப்பதால் அப்போது சீதைக்கு ஐந்து வயதென்று கொள்ளவேண்டிவரும்.

கம்பராமாயணத்தில் வயசுப்பிரஸ்தாபமில்லை. சீதாதேவியைப் (பீனதனத்தவள்) என்னுங் குறிப்பால் பருவமுடையவளென்பது வெளிப்படை.

வான்மீக வியாக்கியானக்காரரொருவர் மகாலட்சுமியின் அமிசமான சீதைக்கு ஆறு வயசிலேயே யேன் பருவம் வரக்கூடாது? என்கிறார். சீதா கல்யாணம் இராமருக்கு பன்னிரண்டாவது வயசிலென்பது இவர்கொள்கை. மநுஷகோலந்தாங்கி வந்தவர்கள் அதற்கேற்ப நடிப்பதொழிந்து இடையே தமது தெய்வச்செயலையுங் கலந்துகாட்டி ஒழுகுதலாற் சிறப்பென்னையோ என்பது ஆலோசிக்கத்தகுந்தது.

கம்பர், இராமருஞ் சீதையுஞ் சந்தித்துக்கொண்ட சந்தர்ப்பத்தில் "அண்ணலும் நோக்கினான் அவளும் நோக்கினாள்" எனவும், அந்நோக்குப் பொதுநோக்காகாது சிறப்புநோக்காகி யிருவருள்ளத்தும் பெருங்காதலை விளைத்ததெனவும், விதி முன்னின்றுகூட்டச் சந்திப்பு நேர்ந்தமையால் "கருங்கடற் பள்ளியிற் கலவி நீங்கிப்போய்ப், பிரிந்தவர் கூடினாற் பேச வேண்டுமோ" எனவுங் கூறியிருக்கிறார். இவர் கூறியிருக்குங் கதை நயம் உசிதமென்பது அறிவுடையார்க்குத் தோன்றாதிராது.

சதாநந்தர் விசுவாமித்திரர் மகிமை கூறல்.

இந்தப் பாகத்தில் கம்பர் போக்கு அதிவிநயமாகக்கொள்ளத்தக்கது. விசுவாமித்திரர் சதாநந்தரை நோக்கி "நின் அன்னை சாபமுடித்தான் ஸ்ரீராமன்" என்று கூறினதால் அம்மொழியைச் சதாநந்தர் தம்மைக் குறிப்பினாற் பரிபவப்படுத்தினதாகக்கொள்ள இடந்தருகின்றது. கௌசிகர் அகலிகை சாபவிமோசனம் பண்ணினான் என்று பொதுவாகக் கூறியிருப்பின் இவ்வாறு கொள்ள இடமிராது. ஆதலால் விசுவாமித்திரர் மகிமையைக் கூறுவதாகிய வியாஜம் மேற்கொண்டு அவர் இடையிடையே செய்துள்ள அடாச்செய்கைகளையும் கலந்து கூறியிருக்கிறார். கௌசிகர் சரித்திரமுழுதும் செவ்விய நெறியிற் செல்லுவதல்லவென்பது பலருமறிந்ததே.

கௌசிகர் ஸ்ரீராமா வரலாறு கூறுதல்.

சனகர் இராமலக்குமணர்களைப் பற்றி விசாரித்தகாலத்தில் கௌசிகர் கூறுவது மிகச்சுருக்கமாகவும், சமயத்துக்குப் போதாததாகவும் உள்ளது வான்மீகத்தில்.

கம்பரோ இராமனைப்பற்றி அவர் வினவியவளவில் கௌசிகர், இவர்கள் விருந்தினர்கள், நின்னுடைய வேள்விகாண வந்தார், வில்லுங்காண்பார், தயரதன் புதல்வர் எனத்தொடங்கிச் சூரியகுலத்துப் பூர்வப்பெரியோர் வரலாற்றைச் சுருங்கக்கூறி, ஸ்ரீராமாவதார சந்தர்ப்பத்தை விரித்துரைத்து, தாடகைவதம், அஸ்திரப்பேறு, யாகரக்ஷணம், அகல்யா சாபவிமோசனம் இவற்றை முடிவிற் பகர்ந்து இராமலக்ஷ்மணர்களின் ரூபலாவண்யங்களிலே ஈடுபட்டுக்கிடக்கின்ற ஜனகன் மனம் மேலும் பிரமைகொள்ளும்படி ஸ்ரீராமர் வரலாற்றை முடித்ததாகக்கூறியுள்ளார்.

சூரியகுலத்துப்பெரியோர் நாமாவளிவான்மீகத்திற் கல்யாணசமயத்திற் கூறியிருக்கிறது. இரண்டையும் ஊன்றி நோக்கிப் பொருத்தங் கண்டு கொள்க.

வில் வளைத்தல்.

கௌசிகர் ஜநகரை வில்லைக்கொணர்ந்துகாட்டும்படி ஏவினர். அவர் வில்லின் வரலாற்றையும் ஜாநகியார் அவதரித்ததையுஞ்சொல்லி, சீதையைக் காதலித்துவந்த அரசர்கள் உபத்திரவத்தை நோக்கி வில்லை வளைப்பவனே சீதைக்கு நாயகன் என்று நியமிக்க அரசர்கள் ஓடிப்போயினர்; அவ்வில்லைக் காண்பிக்கிறேன் இவர்களுக்கும்; ஸ்ரீராமன் அதனை வளைக்கின் சீதையை மணமூலமாகக் கொடுக்கிறேன் என்றார். கௌசிகர் மீட்டும் அவ்வில்லைக் கொணர்ந்து காட்டச்சொல்ல ஜநகர் ஏவலின்மேல் வில்லிருந்த எஃகுப் பெட்டகத்தைப் பல வீரரிழுத்தவந்து சேர்ந்தார்கள். ஜநகர் தசரதகுமாரரை நோக்கி இவ்வில்லை வளைக்க வலியற்று அரசர்கள் பங்கமடைந்தார்கள்; தேவதானவராக்ஷஸாதியோராலும் முடியாதிருக்க மனிதரால் முடியுமோ? நீங்களே பாருங்கள் என்றார். கௌசிகர் ஸ்ரீராகவனை வில்லைப்பார்க்கச் சொன்னார். இராமன் அதனைப்போய்ப்பார்த்து, கட்டளையானால் வளைக்கிறேனென்றனன். கௌசிகஜநகர் அநுமதிகொடுக்க அநாயாசமாக வில்லையெடுத்து இமையாமல் பல அரசர்கள் நோக்கியிருக்கையில் நாணேற்றியிழுத்து இரண்டுதுண்டாக முறித்தனன். என்பது வான்மீகம்.

இவற்றில் ஒவ்வொரு அம்சத்திலும் வேறுவகை நயத்தோடுபோகின்றது கம்பர் நடை:—கௌசிகர் இராமர் வரலாறுகூறிமுடித்தலும் அவற்றைக் கேட்டும், ரகுநாயகனை நேரேகண்டும் களித்த ஜநகர் சீதை மணத்துக்கு இந்த வில்லை என் பிரதிக்ஞையாக வைத்தோம். இவ்விளையோன் ஒருகால் வளைக்காதுபோனால் இவனைப்போலத் தகுந்த நாயகன் வேறு கிடைக்கமாட்டானே. வில்வளைக்கவேண்டாது மணமுடிப்பது தகுதியன்று; கலகத்துக்கிடமாகுமே என்று பலவகைக்கவலைகொண்டு கௌசிகரைநோக்கி “மாற்றமியாதுரைப்பது மாய விற்குநான், தோற்றவாறென்மனம் துளங்குகின்றது, நோற்றனள் நங்கையும் நொய்தின் ஐயன்வில், ஏற்றுமேல் இடர்க்கடலேற்றும் என்றனன்” என்று கூறுகிறார். இதில் எவ்வளவு பொருள் நயமுள்ளது? சீதைக்கு விவாகமாகவேண்டுமென்னுங் கவலை யாருக்கு? கௌசிகருக்கா? ஜநகருக்கா? ஜநகருக்கே யாகலின் அவரே வில்லை வரவழைத்ததாகச் சொல்லியுள்ளார். முன்னர்க் கௌசிகர் “வில்லுங்காண்பார்” என்ற குறிப்பே போதுமன்றோ?

(தொடரும்)

சாமி-சரவணபிள்ளை.

சைவ சித்தாந்தம்.

(தொடர்ச்சி)

இனி அநேகனாகிய பசு இயல்பு யாதெனின், கூறுதும்.

நித்தியமாய், அதுவதுவாய் வசிப்புண்ணும் வியாபகமாய், அநாதியே பசுத்துவமெனப்படும் ஆணவமலத்தின் மறைப்புண்டிருக்கும் இச்சாஞானக்கிரியைகளையுடையதாய், எண்ணிலவாய், பளிங்குபோல எதை எதைப்பற்றியதோ அதன் அதன் வண்ணமாய், சத்தையும் அசத்தையும் பகுத்துணர்தலின் சதசத்தாய், இருளும் ஒளியுமல்லாத கண்ணியல்புபோன்றதாய், சிவபெருமான் அருளால் பாசக்கட்டுநீங்கி முத்தியை அடையுந்தன்மையுடையதாய் உணர்த்த உணருஞ் சிற்றறிவிற் பலவித இயல்புடையதாய், பசுவெனப்படும் தூலதேத்தாதலையுடையதாய், விளங்கும் ஆன்மா பந்தவேறுபாட்டால் விஞ்ஞானகலர், பிரளயாகலர், சகலர் என்று மூவகைப்படும். ஆன்மாவென்னுஞ் சொற்குப்பொருள் வியாபகன் என்க. பசுவுக்கு ஆன்மா ஒன்றே இயற்கை நாமம். மற்ற நாமங்கள் உபாதிபற்றி வந்த நாமங்கள்.

விஞ்ஞானகலர் விஞ்ஞானத்தால் கலையற்றவர், பிரளயாகலர் பிரளயத்திற் கலையற்றவர், சகலர், கலையோடுகூடினவர் இவை காரணப்பெயர். இனி விஞ்ஞானகலர் பிரளயாகலர் கலையோடுகூடினு அகலரேயாவர் என்னும் பவுட்கராகமத்தின் பொருளும் இதுவேயாமென்க.

விஞ்ஞானகலர் ஆணவபந்தமொன்றுமேயுடையர் பிரளயாகலர் ஆணவம், கன்மமென்னும் இரண்டு பந்தமுமுடையர். சகலர் ஆணவம், கன்மம், மாயை என்னும் மூன்றுபந்தமுமுடையர். இனி விஞ்ஞானகலர் அநாதியே மலபந்தமாத்திரமுடைய விஞ்ஞானகலரும், அனுபவத்தானாதல், விஞ்ஞானத்தானாதல், யோகத்தானாதல், சந்நியாசத்தானாதல், தீக்ஷையானாதல், இடையே மாயாபந்தம் கன்மபந்தமுழுவதும் நீங்கி அசுத்தமாயையின் மேலுள்ள புவனங்களினுகரக்கடவனவாகிய போகங்கட்கு ஏதுவாய்நின்ற மலபந்தம் ஒன்றே உடையவராகிய விஞ்ஞானகலருமென இரண்டு வகைப்படுவர்.

இன்னும் விஞ்ஞானகலர் பக்குவர், அபக்குவர் என இருதிறப்படுவர். இவர்களுள் பக்குவராவார் மலபரிபாக மிகுதியினாலே சிவனுடைய அநுக்கிரகத்தைப்பெற்றுச் சாயுச்சியத்தை யடைகின்றவர். இனி அபக்குவராவார் மந்தமலபரிபாகத்தினால் சிவன் அவர்களுடைய ஞானக்கிரியைகளை விளக்கியனுக்கிரகஞ் செய்யப்பட்டிருப்பினும் சுத்தாத்துவாவுக்கு அதிகாரிகளாயிரு

க்கையால் அதிகாரமலத்தைப் பொருந்தியிருப்பர். இந்த அபரமுத்திபெற்றவர்கள் யாவரெனின் உத்தமராகிய பிரணவர், சுதாக்கியர், சிவர், தீர்த்தர், காரணர், சுசீவர், சூக்குமர், சாலர், தேசர், அங்சு எனக்கூறிய அணுசதாசிவர் பதின்மர். இவர்கள் அதோமாயா புவனத்துள்ளார்க்குப் பக்குவம் வந்தவிடத்து அனுக்கிரகஞ்செய்து சதாசிவ தத்துவத்திற் போகங்களைப்புசித்து அந்தச் சதாசிவமூர்த்தியைச் சூழ சேவித்துக்கொண்டிருப்பர்.

இனி மத்திமராகிய அட்டவித்தியேசுவரராவார் அநந்தர், சூக்குமர், சிவோத்தமர், ஏகநேத்திரர், ஏகருத்திரர், திரிமூர்த்தி, ஸ்ரீகண்டர், சிகண்டி, இவ்வெண்மரு மீசுவர தத்துவத்திலிருக்கு மகேசுவரரைச் சூழ்ந்திருந்து மாமையிற் கீழுண்டாகிய சிருட்டியாதி கிருத்தியங்களைச் சிவனதேவலாற் செய்பவர்கள் இவர்களுக்கு படைப்பு முதலிய தொழில்கள் எக்காரணத்தால் வந்தனவென்னில் சாந்தமூர்த்தியாயிருக்கிற சதாசிவர் இவர்கள் எண்மரையும் தமது திருமேனியினின்றுந் தோற்றுவிக்கையால் என்க. ஆனால் இவர்கள் எண்மரும் சமத்துவமுடையரோ அன்றி ஏற்றத்தாழ்ச்சி உடையரோவென்னில் அநந்ததேவநாயனரை நோக்க மற்றவர்களுக்கு ஒவ்வொரு கலை குறைந்து வருதலால் ஒருவருக்கொருவர் தாழ்ச்சியுடையர் என்க. மூற்பட்ட அநந்ததேவநாயனருக்கு அதிகாரத்தில் வைராக்கியம் பிறந்தால் அவரை சிவன் சங்காரகாலத்தில் மோட்சத்தையடைவிப்பன். அதன்பின்பு அவர்க்கடுத்த சூக்குமர் அவ்வதிகாரத்தைப்பெற்று கிருத்தியங்களை அவரைப்போலச் செய்வர். மற்றவர்களுமிப்படிசெய்வர் என்க.

இனி பிரளயாகலர் அநாதியே மலகன்மங்கள்மாத்திரமுடைய பிரளயாகலரும் இடையே பரிபக்குவ விசேடத்தால் மாயாபந்தமாத்திரம் நீங்கிவனை இரண்டுமுடைய பிரளயாகலருமென இரண்டு வகைப்படுவர். இந்தப் பிரளயாகலருள் மலபரிபாகமுடையோராய்ப் பரமசிவன் அநுக்கிரகஞ்செய்யப்பெற்றவர் நூற்றுப்பதினெட்டு உருத்திரர் உளர். இவருள் ஸ்ரீகண்டருத்திரர் அந்த நூற்றுப்பதினெட்டு உருத்திரருக்குத் தலைவராய் மத்தியப் பிரளயமுடிவில் பிரகிருதிதத்துவத்திற்குக் கீழ்ப்பட்ட தத்துவங்களையும் புவனங்களையுமுண்டாக்கி ஆணவம், கன்மம், மாயை என்னு மூன்று மலமுடைய சகலருள் ஞானத்தாலும், யோகத்தாலும், தவத்தாலும், தியானமுதலியவைற்றாலும் சிறந்தவரைப் பிரமபதம் விண்டுபதங்களில் இருத்துவர். இந்த ஸ்ரீகண்டருத்திரர் மத்தியப்பிரளயகாலத்தில் அராக தத்துவத்தில் இருப்பர். பின்பு படைப்புக்காலத்தில் அசுத்தாத்துமாக்களைப் படைத்துப் பிம்மாவும் விண்டுவும் செய்யும் சிருட்டிகளை அதிட்டித்துநின்று கீழ்ப்பட்ட புவனேசுர

ரையும் முப்பத்திமுக்கோடி தேவர்களையும் பிரமாண்ட முதலிய அண்டங்களையும் உண்டாக்குவர். முன் சொன்ன உருத்திருள் நூறு உருத்திரர் பாஞ்சபௌதிகமான பிரமாண்டத்திற்குக் காவலராயிருப்பர். பிரமா விட்டுணுக்களுடனேகூடக் குணதத்துவத்திலிருக்கும் ஸ்ரீகண்ட உருத்திரர் மத்தியப்பிரளயம் வரையும் அதிகாரஞ் செய்துகொண்டிருந்து பின் அந்தப் பிரமா விட்டுணுக்களையும் ஒடுக்கிக்கொண்டு தாம் மிச்சிராத்துவாவில் அராகதத்துவத்திலிருப்பர். இவரோடுகூட வீரபத்திரரும் இருப்பர். கலைமத்தகத்தில் எட்டு உருத்திரர் இருப்பர். இவர்களோடு முன்சொன்ன ஸ்ரீகண்டர், வீரபத்திரர், சதஉருத்திரருமாக நூற்றுப்பதினெட்டு உருத்திரரும் பரமசிவன் அநுக்கிரகத்தால் பரமுத்தியை அடைவர். இந்த நூற்றுப்பதினெட்டு உருத்திரரும் மலபரிபாகத்தால் தீக்கைபெற்றுப் பரமசிவன் அருளால் பதங்களைப்பெற்றவர் சுத்தவித்தியா தத்துவங்களிலிருப்போர் மலபரிபாகத்தால் பரமசிவன் அருளால் பதம்பெற்றவர். இந்தச் சுத்ததத்துவவாசிகள் சரீரமும் வித்தியேசுரர் சரீரமும் வைந்தவம். நூற்றுப்பதினெட்டு உருத்திரர் சரீரம் மாயேயம். பிரமா விட்டுணு முதலியோர் சரீரம் பிராகிருதிசம்பந்தம். பரமசிவனுடைய எல்லாத்திருமேனியும் நூற்றுப்பதினெட்டு உருத்திரர் வடிவும் வித்தியேசுவரர் வடிவும்போலத் தியானிக்கப்படும். பிரமவிட்டுணுக்கள் சரீரம் பிராகிருதமாகலானும் முன் பரமசிவன் அநுக்கிரகமில்லாமையானும் இவர்கள் சரீரம்போலப் பரமசிவனைத் தியானிக்கலாகாது. பிரமவிட்டுணுக்கள் பதம் பசுத்தானம். உருத்திரபதம், ஈசுரபதம் இரண்டும் பதித்தானம். இனிச்சகலர் தேவர்மக்கள்முதற் பலவகைப்படுவர். விஞ்ஞானகலருக்குரிய புவனங்கள் அசுத்தமாயைக்கும் சுத்தவித்தைக்கும் இடையே உள்ளன. பிரளயாகலருக்குரிய புவனங்கள் அசுத்தமாயை முதல் அராகமீறான தத்துவங்களில் உள்ளன. சகலர்க்குரிய புவனங்கள் மூலப்பகுதிமுதல் பிருதிவிஈறான தத்துவங்களில் உள்ளன. இன்னும் இம்மூவகை ஆன்மாக்கள் இயல்பெல்லாம் ஆசிரியர் சிவஞான யோகிகள் செய்தருளிய திராவிட மகாபாடியத்தில் காண்க. இனி அநாதியே ஆணவமலத்தின் மறைப்புண்ட ஆன்மா அதன்பின் அசுத்த மாயையின் அனந்த தேவரால் கலக்குண்டபாகமாகிய காரண சரீரத்தைப்பொருந்தி அறிவு இச்சை செயல்கள் பொதுவகையால் சமட்டி ரூபமாய் விளங்கப்பெறும். அதன்பின் அசுத்தமாயா தத்துவத்தினின்றுந் தோன்றுங் கலாதி முதலிய கஞ்சுக சரீரத்தைப்பொருந்தி அவை வியட்டிரூபமாய்ப் பிரிந்துதோன்றிச் சிறப்புவகையால் விளங்கப்பெறும். அதன்பின்பு அந்தக்காரண முதலியவற்றைத் தம்முளடக்கி நிற்கும் முக்குணங்களாகிய குணசரீரத்தைப்பொருந்தி அவ்வறிவிச்சை செயல்கள் முன்னர்க் கூறப்படும் இரு சரீரங்களினிடமாகவரும் விடயங்களில் வியாபரிக்கப்பெறு

ம். அம்மூன்றையும் முறையான் அடைந்தபின்பு சூக்குமதேகத்தைப்பொருந்திப் போக்குவரவுசெய்து சூக்குமவினைப்பயன்களை ஈட்டியும் நுகர்ந்தும் தூலசரீரத்தைப்பொருந்திப் போக்குவரவுசெய்து தூலவினைப்பயன்களை யீட்டியும் நுகர்ந்தும் இவ்வாறு அதீதமுதல் அஞ்சவத்தைப்பட்டுநிற்கும். காரணசரீரமுதலிய ஐந்தும் அவ்வாறு மாயையினின்றுந்தோன்றி ஆன்மாவுக்கு வடிவாய் முறையே ஆனந்தமயகோசமும், விஞ்ஞானமயகோசமும், மனோமயகோசமும், பிராணமயகோசமும், அன்னமயகோசமும் ஆகிய ஐவகைப்பெயர்பெற்று ஒன்றற்கொன்று தூலமாய் நிற்க கேவலத்திலொன்றுமின்றி மலமாத்திரையாய் நின்ற ஆன்மா இந்த ஐந்து கோசங்களில் அது அதுவாய் வசிப்புண்டு ஏகதேசியாய்ப் போக்குவரவுசெய்து நிற்கும்.

கேவலத்தில் ஒன்றுமின்றி மலமாத்திரையாய் நின்ற ஆன்மா மாயையில் அனந்தேசுவரனால் அங்ஙனம் கலக்குண்ட பாகத்தை முதற்கட்பொருந்தி அறிவு இச்சை செயல்கள் பெறுதலையால் அவ்வளவு விளங்கப்பெற்றமாத்திரையில் அமயசக அறிவால் ஓர் ஆனந்தம் உண்டாகப்பெறுதலில் அஃது ஆனந்தமயகோசமெனப்பட்டது. பின்பு ஆன்மா கலைமுதலிய தத்துவங்களைப்பொருந்தி ஞானம் வியட்டிரூபமாய் விளங்கப்பெறுதலில் விஞ்ஞானகோசமெனப்பட்டது. அதன்பின்பு ஆன்மா முக்குணத்தைப் பொருந்தி மனமுதலிய கருவிகளால் விடயங்களில் வியாபரிக்கப்பெறுதலில் மனோமயகோசமெனப்பட்டது. பின்பு ஆன்மா பிராணவாயுவை ஆதாரமாகக்கொண்டு விடயங்களை அநுபவித்தலால் பிராணமயகோசமெனப்பட்டது. அதன்பின்பு ஆன்மா அன்னத்தை ஆதாரமாகக்கொண்டு விடயங்களை அநுபவித்துநிற்றலால் அன்னமயகோசமெனப்பட்டது. இங்ஙனம் ஆன்மா இந்தத்தலை பாதலம் சுவர்க்கங்களில் கொள்ளிவட்டம காற்றாடிபோல் நிமிடத்தின்கண் சுழலும்படி கொண்டு திரிதலாற்றி இந்த ஐந்து கோசங்களை ஐந்து பறவையாகவும் அவற்றுள் ஒரோவொன்றை ஐவகைப்படுத்து முகமுதலிய உறுப்புக்களாகவும் வேதத்துள் உருவகஞ்செய்து உணர்த்தியவாறென்க.

இன்னும் வரும்,

சுப்பிரமணியபிள்ளை,

மதுரை திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள் மடம்.

நல்லவனும் தீயவனும்.

நன்மை விதைத்தால் நன்மை விளையும்
தீமை விதைத்தால் தீமை விளையும், என்று நம் முதியோர் கூறி
வருவதைப் பலகாற் கேட்டிருக்கின்றோம். ஒருவன், மலர்ந்த முகத்தன்,
குளிர்ந்த நோக்கினன், கனிந்த சொல்லினன், இளகிய சிந்தையன், பிறர்
மனையவளைப் பெற்றதாய் எனவும், பிறர் பொருள் எட்டியே எனவும் பிறர்
துயர் தன் துயர் எனவும் நினைப்பவன், "இன்னாசெய்தாரை ஒறுத்தல் அவர்
நாண, நன்னயம் செய்துவிடல்" என்ற பொய்யாமொழிக்கு இலக்காகித்
தனக்குத் துன்பம்செய்தவர்க்குத்தான் இன்பமேசெய்பவன், பரோபகாரப்பய
னை நன்கறிந்தவன், தன்னுயிரைக்கொடுத்தும் பிறவுயிரைக்காப்பவன், பல
படச்சொல்வதிலென்ன? விதிக்கப்பட்ட நல்லொழுக்கங்கள் அனைத்தை
யும் உடையோன், விலக்கப்பட்ட தீயொழுக்கங்கள் அனைத்தையும் ஒழிந்த
வன்; இவன் இவ்வாறு நன்மைசெய்தலே தனது தொழிலாகக்கொண்டு
ஒழுகுங்கால் அவன் வசிக்கும் நகரவாசிகள் எல்லாரும் அவனை நல்லவனெ
னப் புகழ்வாராயினர். அப்புகழ் மொழியைக்கேட்டு இப்புகழ்ச்சி நமது நடக்
கையால் வந்ததோ? அன்றி உடன் வசிக்கும் ஊர் அபிமானம்பற்றி வந்த
தோ? என்று தானே சிந்திப்பானாயினான். ஓரூர்வசித்தல்பற்றி வந்தாயின்
வெறுக்கத்தக்கதேயாகும். உள்ளபடியே நமது நடக்கையால் வந்த நன்
மொழியாயின் மட்டும் பயனுடைத்தாகும். இதனைப் பரீக்ஷித்தறியவேண்டு
மென்று கருதிச் சின்னாளுண்டிக்கு வேண்டும் பொருள் கைக்கொண்டு வேற்
றூர் புக்கனன். இவனிவ்வாறிருக்க மற்றொருவன் இவனுடைய நடைக்கு
நேர்மாறான நடையுடையன். தீமைமலிந்த சிந்தையாளன், பிறர்பொருள்
கவர்தலிற் பேர்பெற்ற தீரன், வஞ்சகச்செயலில் வாஞ்சைமிக்குடையவன்,
பிறர்க்கிடையூறு பெரிதும் புரிவோன், கொடிய பார்வையன், நெடிய வடி
வினன், கடிய சொல்லினன். இவனைக்காணுந்தோறும் நகரவாசிகள் பலரும்
வில்லேந்திவரும் வேடனைக்கண்ட பக்ஷிகள்போலப் பரிதபிப்பார்கள். இவன்
தீமையைக்கடந்தவர் யாருமில்லை. இவ்வாறிருக்குநாளில் இவன் தன்னை
யூரார் இழித்துக்கூறுவதையும் தனது வஞ்சம் பரவி வென்றுவருவதையுங்
கண்டு மகிழ்ந்து தனது வஞ்சகவலிமை இந்நகரில்மட்டுந்தான் சித்திபெறத்
தக்கதோ? அன்றி எந்நகரத்திலும் புகுந்து சித்திபெறத்தக்கதோ என்று
ஆராய்வான். துணிந்து வேற்றூர் புகுந்தான். பண்டைநல்லோனும் இத்
தீயோனுஞ் சந்திப்பாராயினர். ஒருவரையொருவர் வரவுவினவி அளவளாவி
யிருக்குங்கால் நல்லவன் கைப்பொருளை நயமொழியாற் கவர்ந்துகொண்டு
தாகமிகுதியாற் றளர்ச்சிகாட்டி நீர்வேட்கை தணிப்பான்வேண்டி ஜலம் கொ

ண்டுபோகக்கருதிக் கிணற்றில் இறங்கின அந்நல்லவனைத் திடீரென்று தள்ளிவிட்டுக் காற்றினுங்கடுகிச்சென்றான் கூற்றினுங் கொடியதீயன்.

முற்பகற் பிறர்க்கியற்றுந்துன்பம் பிற்பகற் றனக்கு வருதலுணராத பேதைசெயலை, இக்கொடுமை காணமாட்டான்போற் சூரியனும் மேலைச்சமுத்திரத்துள் வீழ்ந்தொளித்தனன். இக்கொலைகாரப்பாவி செய்த பாவம் பாவுவதுபோலக் காரிருள் பரந்தது. கயத்திற்றள்ளுண்ட கருணையாளன் ஜலத்தில் மூழ்கியெழுந்து அருகில் அடர்ந்து படர்ந்த அறுகம்புல் பற்றி இராப்பொழுதை இராப்பொழுதாகக்கழித்து நிற்குங்கால் அண்டையில் நின்ற சில மரப்பொந்தில் தவசிவடிவினின்று சாபத்தால் வந்து வசிக்கும் 3 வேங்கைகள் பேசிக்கொள்வதை யுற்றுக்கேட்பானாயினன். அது வருமாறு. வேங்கைகள் ஒன்றோடொன்று தான்தான் வசிக்கும் மரத்தின் பெருமையைச்சொல்லத்தொடங்கி, முதல்வேங்கை தானுற்ற மரத்தின் பச்சிலையால் கருங்கற்களும் நவரத்நங்களாமெனவும், இரண்டாம் வேங்கை தான் வாழும் மரத்திலையால் இரும்பும் பொன்னாம் எனவும், மூன்றாம் வேங்கை தான் வசிக்கும் மரத்திலையால் பரிசமாத்திரத்தானே கொடிய வியாதியனைத்துந் தீருமெனவும் சொல்லிக்கொண்டன. பொழுதுபுலர்ந்தவுடன் நற்குணசீலன் கயத்தினின்று கரையேறிப் பரோபகார சீலனாதலின் பிணிநீக்கும் பச்சிலையைப்பெற்று அடுத்த நகரத்தை யடைந்தான். அவ்வூர் மன்னவன் ஓர் பெருவியாதியால் மெலிந்து அளவற்ற திரவியச்செலவில் எத்தனை அரிய மருந்துகளைச்செய்து அருந்தியும் பிணி தீராது நாளுக்குநாள் முற்பக்க மதிபோல் அதிகப்படுதலால் கவன்று இனி மருந்து வாங்குவதில்லையென்று பிரதிக்ஞை செய்துகொண்டிருப்பதையறிந்து மன்னனையடுத்து யாதோர் மருந்தும் உட்கொள்ளத்தராது ஒரு பச்சிலையின் பரிசத்தால் உடனே இப்பிணியை நீக்குவேன். பொருளொன்றும் வேண்டிலேன் என்று கூறினான். அதுகேட்ட வேந்தனும் அவைக்களத்துள்ளாரும் இந்நல்லவனைப் பித்தனென்று நினைத்தாராயினும் இவன் கூறுவதைப் பரீக்ஷிக்கக்கருதி இணங்கினாராக உடனே பச்சிலையால் தடவினன். ஒளி தோன்றியவுடன் இருள் மறைவதுபோல் பச்சிலையைக்கண்டவுடன் பறந்தது கொடும்பிணி. மன்னவன், மகிழ்ந்து புகழ்ந்து வியந்து நயந்து பயந்து பணிந்து மொழிந்து அருமருந்தளித்த அண்ணலைத் தனது முதன் மந்திரியாக்கி எல்லாச்சீருங்கொடுத்துச் சிறப்புடன் வைத்துக்கொண்டான். நகரவாசிகளோ இவனைத் தெய்வமாகக்கருதிப் போற்றுவாராயினர்.
* இங்ஙனமுறுங்கால் இவனைப் பிறைக்கரங்கொண்டு பிடர்பிடித்துந்திக்கிணற்றில் வீழ்த்திய கெடுங்குணக்கொடியனோ தீவினைப்பயத்தால் செம்பொன்னை யிழந்து பிச்சையேற்றாலும் பிடிசோறுகிட்டாதாகமெலிந்து விறகுதலையனாய்

நாயினுங்கடையனாகி யலைவானாயினன். "நன்னெறிச் செல்வார்க்குத் தம்மூரென்றாரில்லை அல்லாக் கடைகட்குத் தம்மூரென்றாரில்லை" என்ற வண்ணம் நல்லவனும் தீயவனும் உள்ளூரினும் அயலூரினும் புகழும் இகழும் இன்பமும் துன்பமுமுற்றுச் சுகித்துவருந்தியுறுங்கால், தீயவன் உச்சியெரிய உள்ளங்கால்நோவ விறகுசுமந்து நடந்து "விறகோவிறகெ"ன்றுபகர்ந்தான். அத்தொனிகேட்ட நல்லன் இத்தொனி பண்டைய நண்பன் தொனியென்றறிந்து அவனையழைத்து நன்மொழி புகன்று வேண்டுவன தந்து தானடைந்த சிறப்பெல்லாம் அவன் கொடுத்ததாகப் புகழ்ந்தான்; தீயவனோ பொறாமையாற் பீடிக்கப்பட்டு நல்லவன் வாய்மொழியால் வேங்கைகள்கூறிய வரலாறறிந்து அக்கிணற்றை நோக்கிக் குதிங்கால் குடுமியில் அடிபட விரைந்தோடிப் பதுங்கியிருந்தான். அற்றைநாளிரவும் அவ்வேங்கைகள் முன்கூறியாங்கே ஒன்றோடொன்று பேசுங்கால் உற்றுக்கேட்ட தீயவன் இரண்டாம் வேங்கை சொல்லியது நன்றாகக்கேளாமையால் "ஆத்திரக்காரனுக்குப்புத்திமட்டு" என்ற வண்ணம் படபடத்து "இன்னொருதரம் சொல்லு" என்று வேங்கையொலியினும் ஓங்கி யொலித்தான். இம்மானுடத்தொனிகேட்ட வேங்கை ஒரே பாய்ச்சலாகப் பாய்ந்து பிடித்துக் கொன்றது. அந்தோ! அச்சோ! என்று இரங்கி மாண்டனன். நன்றிசெய்தவன் நன்மையடைந்தான் தீங்குசெய்தவன் தீமையடைந்தான். அதிகப்பட்ட பாவபுண்ணியங்கள் இம்மையிற்றானே பலன் கொடுக்குமென்றும் நூற்கருத்தும், முதலிற்கூறிய பழமொழியும் இங்கு அனுபவத்தில் வந்தமையைக் கண்டீர்களா? மற்றும் பிறர்க்குத் தீங்குசெய்யாது இயன்றவளாயும் நன்மையே செய்துவந்தால் இம்மைக்கட்புகழும் இன்பமும் பெற்று மறுமைக்கண் வீடுபேறும் அடைவோம். "நன்றிமறவேல்" என்பது முதுமொழி.

சி. இராக்கப்ப பிள்ளை.

பிரமஸ்ரீ மகாமகோபாத்தியாய

இராஜு சாஸ்திரி அவர்கள்.

பிறப்பதும் இறப்பதும் இயற்கையாயுள்ள இவ்வுலகில் சிலகாலத்துள் எண்ணிறந்த மகான்கள் மரணமென்னும் இயற்கையான பாசத்துட்பட்டு நம்மைவிட்டு அகண்டதைப்பற்றி நாம் அப்போதைக்கப்போது துயருற்றிருந்தபோதிலும் தற்காலத்தில் இந்நாட்டில் பல வருஷங்களாக அஸ்தமனமின்றி எப்பொழுதும் விளங்கிய கிரணங்களுடன் பிரகாசிக்கும் சூரியனையொப்ப அளவிறந்த கல்வி, ஒப்பற்ற விக்ஞானம், யாரும் வியக்கத்தக்க நன்னடக்கை இவைகளால் சிறப்புற்று எங்கும் பரவிநின்ற கீர்த்தியுடன் வாழ்ந்து நமக்கும் நம் ஆரியநாட்டிற்கும் இடைவிடாது பெருமையை நிலைநிறுத்திவந்த மன்னார்குடி இராஜு சாஸ்திரிகளென்று பிரதி நாமம் படைத்த மகாவித்வானும் மகாமஹோபாத்தியரென்று பிரக்கியாதியடைந்தவருமான தியாகராஜ சாஸ்திரிகள் பரமபதத்தையடைந்தார் எனக்கேள்வியுற நமக்கு அளவற்ற துயருண்டாகின்றது. இம்மகான் பூர்வாசாரியரும் சிவார்க்கமணிதீபிகை முதலியாய மேலான கிரந்தங்களை உலகினர்க்குப்பயந்து பிரமதத்துவத்தைப் பிணக்கற உபதேசித்தவரும் மறையோதல், ஓதுவித்தல், ஈதல், ஏற்றல், வேட்டல் வேட்பித்தல் என்னும் முன்னவர்க்குரிய அறுதொழிலையும் நன்கு நடாத்திப் புகழ்படைத்தவருமான ஸ்ரீமான் அப்பையதீக்ஷிதர் அவர்களுடைய சற்குலத்தில் உதித்தவர். அவர் மரபு மென்மேலும் விளங்கும் வண்ணம் இவர்களும் உயர்ந்த குணங்களாலும், சிறப்புற்ற ஆசாரங்களாலும் பிறர் அடைவதற்கரிய அபாரவித்தையாலும் மிக்க மேன்மைபெற்று விளங்கிவந்தாரென்பது இந்நாட்டினர் மட்டுமன்றி அந்நியநாட்டாருமறிந்த விஷயம். இக்காலத்தில் கல்வியானது ஒருமுகமாயின்றிப் பலமுறையாகப் பரவிநிற்குங் காரணத்தால் "கிஞ்சிக்ஞத்துவம்" என்னும் குற்றமானது எங்கும் பொருந்திநிற்க வேதத்தை நிந்தனைசெய்தலும், ஆசாரத்தை அவமதித்தலும், தொன்றுதொட்டு வழங்கி நம் நாட்டுக்குப் பெருமையை இயற்றிவரும் ஆசரணைகள் தர்மங்கள் இவற்றை இகழ்தலும், நம் முன்னோரினும் நாம் பேரறிவுடையோமென்னும் ஆணவத்தினால் மகாவாக்கியங்களையும் இதர பிரமாண வசனங்களையும் துர் அர்த்தம் செய்துகொண்டு பழமையான முறைகளை நிராகரித்தலும் நம் நாட்டிலுள்ள பெரும்பான்மையோரை வருத்தும் பிணிகளாகச் சமைந்து நிற்கின்றன. தத்துவக்ஞானத்துக்கு அதிகாரமில்லாதவர்களும் சாஸ்திரத்துக்குரிய சில வசனங்களைமட்டும் பொருளறியாது வாயால்மட்டும் கூறிக்கொண்டு பிரமவாதிகள் நாங்களென்று ஓலமிட்டுச் சிலர் நடிக்கிறார்கள்.

உபாசனை, பக்தி, தியானம், கர்மம் முதலியன எப்பயனும் பயப்பவையல்ல வென்றும் அவை அறிவற்ற சில முன்னோர்களால் கற்பிக்கப்பட்டவையென்றும் ஜாதி வருணாச்சிரம முதலிய நியமங்கள் நம்நாட்டினைக் கேடுறச்செய்தன்வேயன்றி இம்மையிலாவது மறுமையிலாவது ஒரு பயனையும் அளிக்கும் பான்மையுடையன வல்லவென்றும் சிற்சில நவீனவித்வான்களுடைய விபரீதக்கொள்கையாக ஏற்பட்டிருக்கிறது. இந்நிலமையில் பிரமஸ்ரீ இராஜு சாஸ்திரி அவர்கள் கல்வி, ஞானம், ஆசாரம் வருணாச்சிரம தர்மங்களைப் போற்றல், லௌகிக நடையின் சிறப்பு, பொறுமை, தயை, சாந்தி, மிருதுபாஷணம், வீரியம் முதலிய மேன்மையான குணங்கள் இவைகளால் பரமாசாரியராக இருந்து எவ்விஷயத்தில் சந்தேகமுறினும் அதனைத் தன்கூரிய மேதையினாலும் நன்காராய்ந்துணர்ந்த சாஸ்திரப் பயிற்சியினாலும் நிவர்த்தி செய்யும் வல்லமையுடன் நம்நாட்டில்வாழும் பல வித்வத்தாரா கணங்களுக்குள் பூரண சந்திரனைப்போல் பொலிவுடன் விளங்கிவந்தனர். அந்தோ! நம் துர்ப்பாக்கியம் எத்தன்மையுடையது!! துர்மார்க்கமுடையவர்களையும் பிணக்குற்ற அந்நிய மதங்களை ஆசரித்து சர்வோத்கிருஷ்டமான நம் மதக் கொள்கையின் பெருமையை ஆக்ஷேபிக்கும் துர்விர்த்தர்களையும் ஆங்காங்கு சிரஞ்சீவிகளாக இருக்கும்படி விட்டு இம்மகானுடைய அமூல்யமான உயிரை மட்டும் அபகரிக்க விரும்பிய மறலியின் கொடுங்குணமும் எத்தன்மையுடையது. இம்மகானது மரணத்தினால் நம்நாடு தான் பெற்றிருந்த கல்விச் செல்வத்தை யிழந்ததென்கோ! மருளற்ற வருணாச்சிரம விதியைத் தன் அநுஷ்டானத்தினால் பிறருக்கு நிதர்சனம் செய்துகொண்டுவந்த இம்மகான் நம்மை விட்டகன்றதால் இனி அவ்விதியும் அணுவளவும் நில்லாது அகன்றுவிடுங் காலம் வந்ததென்கோ! நுண்ணறிவுக்கும் எளிதில் புலப்படாத உபநிஷத்து முதலிய பிரஸ்தானங்களின் மெய்ப்பொருளை ஐயந்திரிபின்றி இனிப்பயிற்சி செய்விப்பவரெவர்? வேதநூலை விளக்கிக்காட்டும் கீர்வாணபாஷைக்குப் பிரதிநிதியாக ஆங்கிலேய மொழியும் சம்யக்ஞானம் என்னும் முறைக்குப் பிரதிநிதியாக இரசாயன சாஸ்திரம் (Chemistry), பூதபௌதிக சாஸ்திரம் (Physical science), தர்க்க சாஸ்திரம் (Logic) இவைகளும் சாதன சதுஷ்டயங்களால் மாண்புற்ற ஆசாரியர்களுக்குப் பிரதிநிதியாக நமது ஆசார விரோதிகளாகவும் வேதபாஹ்யர்களாகவும் ஈணவருணத்தாராகவு மிருப்பவர்களும் ஏற்பட்டிருக்கும் அலங்கோலத்தை நான் இன்னுமிருந்து பாரேனென்று இம்மகான் நம்மைவிட்டகன்றனர் என்கோ! இத்துயரம் எம்முறை நம்மைவிட்டொழியுமோ! பூர்வத்தில் அத்தியாத்ம வித்தையை மானுடருக்

குப் புகட்டிய ஸ்ரீமத் சங்கராசாரியார் அவர்களும், அவர்களால் விளக்கப்பட்ட சகுண நிர்க்குண வித்தைகளின் ஐக்கியபாவத்தை நிலைநிறுத்திய ஸ்ரீமான் அப்பைய தீக்ஷிதர் அவர்களும் எவ்வுயர் பதவியில் விளங்குகிறார்களோ அப்பதவிக்கே அவ்விருவருடைய நன்முறைகளைப் பலமுறையும் நிலைநிறுத்திய இம்மகானும் சென்றாரென்பதற்குச் சிறிதும் ஐயமுளதோ! ஞானமென்னும் ஒளியினால் நம்மை உய்யச்செய்துவந்த கல்விப்பரிதி அந்தோ! மேற்கடலில் மூழ்கிற்று. அஞ்ஞானமென்னும் இருளுடன்கூடிய இரவானது நம்மைக் கவருமாப்போல் அச்சுறுத்துகின்றது. கருணாநிதியாகிய பரம்பொருள் "உலகத்தில் எப்பொழுது தர்மங்களுக்குத் தாழ்வு நேரிடுமோ அதர்மங்கள் எப்பொழுது தலையெடுக்கின்றனவோ அப்பொழுது நான் என்னை மானுடனாகச் சிருஷ்டித்துக்கொள்வேன்" என்று முன்னொருகால் வாக்களித்திருக்கும் வண்ணம் பேற்கூறிய மூவரையும் நமக்களித்து நம் நாட்டின் பேரறிவைப் பாதுகாத்த பரமாத்மா இப்பொழுது நம்மைவிட்டகன்ற மகானுடைய ஸ்தானத்தில் மற்றுமொரு புண்ணிய புருடனை அவதரிக்கும்படி எச்சமயம் கருணைபுரிவரோ? ஆற்றொணாத்துயரத்தால் இதற்குமேல் இச்சமயம் எழுத நம் மனம் எழாவண்ணம் சஞ்சலிக்கின்றது.

> " ... ... இன்னறக்கோ
> பூ மடந்தைவாழப் புவிமடந்தை வீற்றிருப்ப
> நாமடந்தை நூலிழந்த நாள்" என்று

ஒட்டக்கூத்தர் கம்பனைக்குறித்துக் கூறியதையே நாமும் கூறுகிறோம்.

பி. எஸ். சுப்பிரமணிய ஐயர்.

மதுரை.

ஜகத்ஜோதி.

(86-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி).

தன் காதலியின் அன்பின நோக்கால் களிப்படைந்த காதலன் சரேலென்று நெருப்புமூட்டித் தான்கொன்ற குதிரையின் ஊனிற் சிறிதுபாகம் பண்ணித் தன் மெல்லியாளுக்குக் கொடுத்தான். அது அப்பெண்ணணங்குக்கு அருவருப்பாயிருந்தது. ஆபத்துக்காலத்தில் என்செய்வது? சென்ற போவர் யுத்தத்தில் அன்னஆகாரமின்றித் தவித்த சேனைகள் சில நாள் குதிரை மாமிசந்தின்றே பிழைக்க நேரிட்டதன்றோ? அவ்வண்ணம் அருந்தவே அரும்பசியும் தாகமுஞ் சிறிது தணிந்தன. அத்தம்பதிகள் காலையில் மறுபடியும் பிரயாணம் புறப்பட்டனர். மகவீன்ற மறுதினமே பயணம் போகிறதென்றால் எவ்வளவு துன்பம்! அக்குலக்கொடி குழவியையும் தூக்கிச்செல்லவேண்டியிருந்தது. இதுவரை குதிரை தூக்கிச்சுமந்த மூட்டை முடிச்சுக்களை அவள் காதலனே சுமக்கவேண்டி வந்தது. இத்துன்ப நிலையில் அவர்கள் என்செய்வார்கள்! மிகத் துர்ப்பலமுள்ள தன் நாயகியைத் தன் தோள் தாங்கலில் மெல்லமெல்ல நடத்திப்போனான் அவ்வன்பன். பொறுக்கமுடியாத கஷ்டத்துடன் அப்பெண்மணியும் தன் நாயகன் நயமொழியாற் சொற்ப ஆறுதலுண்டாக்கிக்கொண்டே சிறிது தூரம் நடந்தனள். அச்சமயம் ஒரு மைல் தூரத்தில் ஓர் அழகிய தடாகம் காணப்பட்டது. அது சூரிய கிரணம்பட்டுத் தகதகவென்று பிரகாசித்ததானது "நல்லோர் வரவால் நகை முகங்கொண்ட" நண்பன் தோற்றம்போல் விளங்கிற்று. அதன் கரையிலுள்ள மரவரிசைகள் தளிர்த்துத்தழைத்துச் செழுமையாய்ப் பச்சைப்பசேலென்று ரம்மியமாய்த் தோன்றின. அவற்றின் குளிர்நிழலில் வளர்ந்திராநின்ற இளம்புல்லை எருதுகள் காதையும் வாலையும் அடிக்கடி ஆட்டிக்கொண்டு சுவேச்சையாய் மேய்ந்துகொண்டிருந்தனபோற் காணப்பட்டன. அவைகளிற் சில துள்ளிக்குதித்துக் குதூகலித்து முக்காரமிட்டுத் தண்ணீரில் விழுந்து தாராளமாய் நீந்திக்கொண்டிருந்தனபோலவும் தோன்றின. அத்தடாகத்துக்கு அப்பால் ஒரு பெரிய நகரம் கோட்டை கொத்தளங்களுடன் அந்நிர்மானுஷ்யமான காட்டில் மிகக்கம்பீரமாய்த் தோன்றிற்று. தள்ளாடித்தத்தளித்து நடந்து செல்லும் அப்பிரயாணிகளுக்கு அவை எவ்வளவோ வியப்பையும் ஆறுதலையும் உண்டாக்கியிருக்கும் என்பது திண்ணம். அத்தம்பதிகள் அவ்வினிய காட்சியைக்கண்டு களிப்புற்றுப் புளகமெய்தினர். அந்நகரை நோக்கி வேகமாய்ச்செல்ல ஆரம்பித்தனர். இதுவரை ஒரு மானுடமுகமும் பாராத அவர்களுக்கு அப்பட்டணத்தினின்றும் பல்லாயிரம் ஜனங்கள் புறப்

பட்டு அக்கம்பக்கங்களிலுள்ள ஊர்களுக்கு அதனையடுத்த மைதானங்களின் வழிச்செல்பவர்போல் தோற்றவே அடக்கொணா ஆநந்தம் பிறந்தது. தாபத்தைத்தீர்க்கத் தண்ணீர் அகப்படுமென்றும் பசிதீரப் பல்வகை ஆகாரம் கிடைக்குமென்றும் படுத்திளைப்பாறப் பலநல்லிடங்கள் வாய்க்குமென்றும் அவர்கள்மனம் நினைக்குந்தோறும் சந்தோஷமடையவே நடையும் வேகமாகத் தொடங்கியது. த்ன் ஆருயிர் அன்பன் தோளினையே ஆதாரமாகப் பற்றிக்கொண்டு நொந்த சரீரத்துடன் அப்பெண்மணி மெல்லமெல்ல நடந்து சென்றனள். அவ்வின்புற்ற காட்சிகளைக் கண்டுகளித்துக் களைதீர ஆவல்கொண்டு அவ்விருவரும் சிரமப்பட்டு நடந்தனர். அக்காட்சி தொலையிலேயே காணப்பட்டு வந்தது. அந்தோ! சடுதியில் தடாகம் மறையத்தொடங்கிற்று. அந்நகரமும் பனியால் மறைபட்டதுபோல் தோன்றிற்று. சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் இது ஓர் இந்திரஜாலக் காட்சியோவென்று மதிமயங்கும்வண்ணம் இரண்டும் ஒருங்கே மறைந்தன. மறுபடியும் மணல் வெளியைத்தவிர்த்து வேறு யாதொன்றும் தோற்றவில்லை. ஐயோ! பாவம்! அவர்கள் என்செய்வார்கள். அது கானல் ஜலக்காட்சி. அதனையே கவிகள் பேய்த்தேரென்பர். காதலி கடுந்துயரத்தால் காலடியெடுத்துவைக்கமுடியாமற் கீழே விழுந்தனள். காதலனுக்கும் கட்டோடே மனம் விட்டுப்போயிற்று. காதலிக்குக் காலங்குறுகியதென்றே நினைத்தான். தாய் குழந்தையைச் சுமக்கமுடியவில்லை. குழவிபோனாலும் தாய்தப்பினாற் போதுமென்று அவன் கருத்து. அதற்காகப் பல உபாயங்கள் யோசித்துப்பார்த்தும் ஒன்றும் சரியாகத்தோற்றவில்லை. குழந்தையைக் கைவிடுவதே தக்க சூழ்ச்சியென்று தீர்மானித்தான். இதனைத் தன்காதலிகாதில் போடத்தயங்கினான். பின் சிறிது துணிவுகொண்டான். மறுப்படியும் அவன் மனங்கூசிற்று. இருந்தாலும் ஒருவாறு தன்னைத் தேற்றிக்கொண்டு தன் யோசனையைக் காதலியினிடம் சொல்லத்துணிந்தான். அம்மொழியைக் கேட்கவே தாயின்மனந்தத்தளித்தது. ஐயோ! என்று ஒரு பெரும் ஓலமிட்டாள். பகவானே! என்று கூவி பெருமூச்செறிந்தாள். பிராணன் போனாலும் என்னருமைக் குழந்தையை அநாதையாய்விடச் சம்மதியேன் என்றாள். "பெற்றமனம்பித்து" என்பதற்கிணங்க அவள் மனம் துடிதுடித்தது. கடைசியாய்க் காதலியின் சம்மதம் ஒருவாறு பெற்று அத்துணிகரமான காரியத்தை முடிக்க முயன்றான். தாயோ குழவியினிடமிருந்த அன்பின் பெருக்கால் அழுதவண்ணமாயிருந்தனள். தலைவன் அவள் கண்ணீரைத்துடைத்துச் சிறிது ஆறுதல்மொழி கூறினான். கூசாமற் குழவியைக் கேட்டர்ன். தாயும் தன் கண்ணீர்ப்பெருக்கத்தால் அக்குழந்தையை மஞ்சனநீராட்டி மார்புறத்தழுவி உச்சிமோந்து முத்தமிட்டுத் தன் தலைவன்கையிற் கொடுத்தனள். தலைவனும் அக்குழவியை ஓர் மரக்

ளையின்மீது கிடத்திச் சருகுகொண்டுமூடி "பகவானே! இவ் அநாதையை ரட்சிக்கவேண்டுவது உமது பாரமே!

"கருப்பைக்குள் முட்டைக்குங் கல்லினுட் டேரைக்கும்
விருப்புற் றவிதளிக்கும் மெய்யனே" உம்மையே நம்பி

னேன். கானகத்திலுள்ள அநாதைப்பிள்ளையானாலும் அரண்மனையின்கட் பிறந்த அரசன் குழந்தையானாலும் உமக்குப்பேதமில்லை. இரண்டினையும் ஒரேவித காருணியத்துடன் காப்பவர் நீரே. நீரே ஜகன்மாதா! நீரே பரமபிதா! நீரே பரமதயாளு. உமக்கில்லாதகவலை எனக்கென்ன?" என்று பகவத்தியானம் பண்ணிக்கொண்டு அவ்விடம்விட்டு மனைவிபால் மீண்டான். குழவியைப்பிரிந்த தாய் மனஞ்சகியாதவளாகி "ஐயையோ! குழந்தையைப் பிரிந்த கொடும்பாவியானேனே. பிள்ளையைப்பிரிந்த பெரும்பாவியானேனே. பாலகனைப்பிரிந்த படுபாவியானேனே. கான்முளையைப்பிரிந்த கன்மனத்தாளானேனே. கண்மணியைப்பிரிந்த காதகியானேனே. பைங்கிளியைப்பிரிந்து பைத்தியங் கொண்டேனே. பவளக்கொடிபிரிந்து பாழ்நரகில்வீழ்ந்தேனே. ஆருயிரைப்பிரிந்த அநாதையானேனே" என்று அழுவாள், விழுவாள், அயிர்ப்பாள், உயிர்ப்பாள், ஐயோ! தெய்வமே! என்று அரற்றுவாள். இவ்வாறிருக்கும் சமயத்தில் குழந்தையை விட்டுவந்த தலைவன் தலைவிபடும் கஷ்டங்களைக்கண்ணுற்றுக்காணச்சகிக்கவில்லை. "திருத்தப்போய் தோற்பறி வளையமாயிற்று" என்ற வண்ணம் கஷ்டத்தை நிவர்த்திசெய்ய யத்தனிக்கப்போய் கஷ்டம் அதிகப்பட்டது. கண்மணியே! குழவியைப் பிரிந்தோமென்று மனம்வருந்தாதே. எல்லாம் வல்ல ஈசன் காப்பாற்றுவார். அத்திமுதல் எறும்பீறாகவுள்ள அனைத்துயிரையும் காப்பவன் அவனே. அவனன்றி அணுவசையாது. எழுந்திரு. போவோம் என்றனன்". தாகம் பொறுக்கமுடியவில்லை. தன் காதலனது கனிமொழியைத்தட்டப் பிரியமில்லாதவளாய் எழுந்து தள்ளாடித்தத்தளித்து வழிநடந்தாள் அக்குலக்கொடி. சொற்பதூரஞ்செல்லவே குழந்தையின் ஞாபகம் வந்துவிட்டது. பெற்ற வயிறு எரிந்தது. ஐயோ! என்கண்மணியைக்காணேனே என்று வாய்விட்டரற்றினள். அப்பாவை எங்ஙனம் சகிப்பாள்! பெரிதும் பாவம்! குழந்தையைத்தூக்கிக் கூசாமற்கொடுத்தேனே"என்று பெருமூச்சுவிட்டுக்களைத்துக் கீழேவிழுந்தாள். "எரிகிற நெருப்பில் நெய்வார்த்ததுபோல் சூரியனது கிரணங்களும் உக்கிரமமாய்ப் பொசுக்கத்தொடங்கின. தலைவியின் தவிப்பைப்பார்க்க அவனால் சகிக்கமுடியவில்லை. கண்ணீர் களகளவென்று இருகன்னங்களிலும் அருவிபோல் பெருகியோடிற்று. காதலிக்குக் களைதீரக் கைக்குடையை நட்டுச் சிறிது நிழலுண்டாக்கிக் கடுஞ்சித்தத்துடன் கைவிட்

ட குழந்தையை எடுத்துவரச்சென்றான் காதலன். மூடியிருந்த சருகுகள் தென்படவில்லை. தூக்கம் மேலிட்டது. என்னருங்குழவிக்கு என்ன விபத்து நேர்ந்ததோவென்று பார்க்க ஆவலாய் ஓடிவருகையில் ஒரு கருநாகம் மண்டலமிட்டுத் தன்கொடியவாயைக் குழந்தையை நோக்கித் திறந்துவைத்துக்கொண்டிருந்ததைக் கண்ணுற்றான். மனநடுங்கி மெய்ம்மறந்து ஆத்திரத்துடன் ஓடினான். அச்சமயம் அவன் மனம் அபாயத்தைப்பற்றிச் சொர்பமும் நினைக்கவில்லை. கார்க்கோடகன்போலிருந்த அக்கருநாகம் தன்னையும் கடிக்கநேரிடுமே என்பதை அவன் சிந்திக்கவில்லை. "ஆத்திரக்காரனுக்குப் புத்திமட்டன்றோ"? குழவியே அவனுக்குக்குறி. தெய்வாதீனமாய் அக்கொடிய அரவம் அவனுடைய அரவத்தால் இரண்டு மண்டலரூபத்தை நீக்கிக் குழந்தைக்கு யாதொரு அபாயமும் செய்யாமல் சமீபத்திலிருந்த மடப்பொந்தில் நுழைந்து மறைந்தது. சரேலென்று பாய்ந்து குழவியை வாரியெடுத்து அணைத்து முத்தமிட்டுக் குதூகலத்துடன் வேகமாய்த் தன் காதலியிடம் கொணர்ந்தான். குழந்தையேக்கத்தால் அவள் பிராணன் துடித்துக்கொண்டிருந்தது. இதுவரை பிரக்ஞைதப்பிக்கிடந்த அப்பெண்மணி தன்காதலன் குழந்தையைக் கொணர்ந்துசரவே கண்திறந்து பார்த்து மிக்க ஆவலுடன் கைநீட்டி வாங்கி மார்புறத்தழுவி மும்முறை முத்தமிட்டாள். உத்தராயணகாலம் வரும்வரை பாய்ந்த அம்பைக் கையிற்பிடித்துக்கொண்டு பிராணனைக் காப்பாற்றிய பீஷ்மனைப்போல் அத்தலைவி தன் அருமருந்தன்ன குழவியைக் கண்ணுறு நிமித்தமே பிராணனை வைத்துக்கொண்டிருந்தாள். முத்தமிட்டவுடன் களைப்புமேலிட்டு மெய்சோர்ந்தாள்.

"குடம்பை தனித்தொழிய புட்பறந்தற்றே
உடம்போடுயிரிடை நட்பு"

என்ற வண்ணம் அவள் ஆவியும் கூட்டைவிட்டுப்பிரிய ஆரம்பித்தது. "உறவினருக்கஞ்சியன்றோ இக்கடுங்கானிற் புறப்பட்டோம். என்னினுயிர்க்காதலியைப் பறிகொடுக்க நேரிட்டதே. தெய்வமே! என்செய்வேன்" என்று ஏக்கமுற்றான். அச்சமயம் அவன் காதலி "நாதா! நான்போய் வருகின்றேன். என்னை மறவாதேயும். இக்காட்டில் என்னை நாய்நரியேனும் கழுகுகள்பிடுங்கித் தின்னும்வண்ணம் விட்டுப்போகாமல் ஓர் குழிவெட்டிப்புதைத்துப்போக வேண்டுகிறேன். நல்லோர் ஒருங்குசேரும் சுவர்க்கலோகத்தில் நாமிருவரும் மறுபடியும் சின்னாட்சென்று கூடும்வண்ணம் பகவான் கிருபை புரிவாராக. அன்ப! நும் மன்புக்குப்பாத்திரமானபேதையாகவே நான் உயிர்துறக்கும்படியான பெரும் பாக்கியம் பெற்றதை நினைக்க என்மனம் மகிழ்வுறுகின்றது. நீர் விசனமுறவேண்டாம். பரமன் புரிபூரண கிருபை

புரிவாராக" என்று கூறிக்கூப்பித்தொழுதகையுடன் கண்மூடினாள். நம்பிக்கு நாவெழவில்லை. மங்கைக்கரசியை மார்புறத்தழுவினான். கடைமுறையாய் முத்தமுமிட்டான். புன்சிரிப்போடுகூடிய அவளது முகத்தைக் கண்ணுற்றான். களைப்பால் கண்மூடினளோ என்று சந்தேகித்து மூக்கினிடம் கைவைத்து மூச்சிருக்கிறதோவென்று சோதித்தான். அந்தோ! அருங்காதலியின் ஆருயிரும் அரைநொடியில்அடங்கவே அவனும் யாரும் பெறற்கரிய அரும்பதவி சேர்ந்தனன்.

(முதலாம் அதிகாரம் முற்றுப்பெற்றது).

கள்ள நாணயங்கள்.

கள்ளநாணயங்கள நமது நாட்டில் இப்போது அதிகமாப் வழங்குகின்றதென்பது தெரிந்தவிஷயமே. அந்நாணயங்கள் எல்லை மாகாணசுதக்கப்பாலிருந்து நமது நாடடுக்கு எப்படியோ வந்து சேர்ந்துவிடுவதாகச் சொல்லிக்கொள்ளப்பட்டாலும் அந்நாணயங்கள நமது நாட்டிலேயே அத்தொழிலைச் சாமார்த்தியமாய்ச்செய்யக் கற்றிருக்கும் சிலரால் செய்யப்பட்டும் வழங்குகின்றன. அப்படிக் கற்றிருப்பவர்களுள் சிலர் இந்தியாவின் வடமேற்கெல்லைமுதல் தென்கோடிவரையில் ஊர் ஊராய்ச்செல்லுவதாகவும் தோன்றுகிறது. அவர்களுக்குச் சாபார் பந்துகள் என்று பெயராம். அவர்கள் மகமதியர்களென்றும் பம்பாய் ராஜதானியில் உள்ள பீஜப்பூர் ஜில்லாவைச்சேர்ந்தவர்களென்றும் ரெயில்வே போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் மிஸ்டர் பாபாராவ் நாயுடு அபிப்பிராயப்படுகிறார். அக்கூட்டத்தாரின் தொகை 2000க்கு மேலிருக்கலாமென்று ஊகிக்கப்படுகிறது. அவர்கள் மகமதிய பக்கிரிகளையொப்ப வேஷம்போட்டுக்கொண்டும் கையில் கப்பறையை யெடுத்துக்கொண்டும் பிச்சைக்காரர்கள்போல் புறப்பட்டுவிடுகிறார்கள். யாரையும் மரியாதையாகத்தான் அவர்கள் கூப்பிடுகிற வழக்கம். அவர்கள் எங்கே போனாலும் தங்களோடு கள்ளநாணயங்கள் செய்வதில் உதவக்கூடிய சாமன்களை எடுத்துக்கொண்டுதான்

செல்வார்கள். மூன்று மணி நேரத்தில் 4 கள்ள ரூபா செய்துவிடு வார்கள். அவர்கள் கள்ளநாணயத்தைப் பிறரிடம் சேர்ப்பதும் விந்தையே. தங்களைச்சேர்ந்தவர்களுள் ஒரு சிறுபையனை அவர்கள் ஒரு ரூபா செம்பு நாணயங்களுடன் ஓர் ஊருக்குப் போகச்சொல்வார்கள். அப்பையன் அவ்வூரில் ரூபாவுக்குச் செம்பு நாணயங்களுண்டாவென்று கேட்டுக்கொண்டே போவான். அப்போது செம்புநாணயச் சில்லறை வேண்டியவர்கள் அவனிடம் நல்ல ரூபாவைக் கொடுத்துவிட்டுச் செம்புநாணயத்தை வாங்கிக்கொள்வார்களானால் அப்பையன் ஒரு நொடிப்பொழுதில் அந்த நல்ல ரூபாவை ஒளித்துக்கொண்டு தன்னிடமுள்ள கள்ளநாணயத்தைத் தன்னிடம் சில்லறை மாறவந்தவர்கள் கொடுத்துவிட்டதாகப் பாசாங்குசெய்து, தனக்கு அந்த நாணயம் வேண்டாமென்றுசொல்லி தன்னுடைய கள்ளநாணயத்தை அவர்கள் தலையில் கட்டிவிட்டுத் தான்கொடுத்த செம்பு நாணயங்களை வாங்கிக்கொண்டு போய்விடுவான். இப்படியே அவர்கள் தங்களால் செய்யப்படும் கள்ளநாணயங்களைப் பிறர்தலையில் கட்டிவிடுகிறார்கள். இப்படி ஜனங்களை மோசம்பண்ணுவதும் தவிர அவர்கள் திருவிழாக் காலங்களில் பெருத்த வியாபாரம் நடக்கும் இடங்களுக்குச்சென்றும் தங்களாற்செய்யப்பட்ட கள்ளநாணயங்களை ஜனங்களை மோசஞ்செய்து அவர்கள் தலையில் கட்டிவிடுகிறார்கள். இந்தச் சாபார் பந்து கூட்டத்தாருள் சிலரை விஜயநகரத்தில் கண்டுபிடித்தபோது கண்டுபிடிக்கப்பட்ட நான்குபேர்களும் தலைக்கு ரூபா 300 வைத்திருந்தார்களாம். பேஜவாடாவில் அவர்களுள் சிலர் அகப்பட்டுக்கொண்டபோது ஒவ்வொருவனிடமும் ரூபா 400 இருந்ததாம். இந்தச் சாபார் பந்துகளைச்சேர்ந்த வேறொரு கூட்டத்தார் பிடிக்கப்பட்டு விழுப்புரம் மாஜிஸ்டிரேட்டால் விசாரிக்கப்பட்டு வருகிறார்களாம். இவர்களைத் தவிர வடக்கு பங்காளத்தில் கிச்சுக்குகள் என்ற கூட்டத்தாரும் நிஜாமிராஜ்யத்திலுள்ள வாரங்கல் தாலூகாவைச்சேர்ந்த ஸ்ரீரங்கபுரத்துக் கேப்மாரிக் கூட்டத்தாரும் போலி நாணயங்கள் செய்கின்றார்களாம்.

சுதேசமித்திரன்.

போப் லியோ ஆசாரியார்.

கிறிஸ்தவர்களுள் உரோமன்காதலிக் கிறிஸ்தவர் என ஒரு பெரு வகுப்பார் உண்டென்பது உலகப்பிரசித்தம். அவர்களது பரமாசாரியார் ஐரோப்பாவில் பிரசித்திபெற்ற ரோமாபுரியில் வாசம் செய்துவருகிருர். தற்கால ஆசாரிய புருஷரது பெயர் போப் 13-ம் லியோ. அவ்வாசாரியருக்குச்சமீபகாலத்தில் 25-வது ஆசாரிய அபிஷேக மகோற்சவம் நடந்தது. அக்காலம் 70,000 சிஷ்கணங்கள் கூடியிருந்தனர். அவ்வாசாரியருக்கு வயது 93. அவர் தேகம் தளர்ச்சி யடையவில்லையாம். பெருங்கிழவராயினும் கோலூன்றி யறியாராம். மூக்குக்கண்ணுடி உபயோகிப்பதில்லையாம். நல்ல திடத்துடனிருந்து வருகிருராம். மகோற்சவகாலத்தில் எல்லோரும் வியக்கத்தக்க வண்ணம் தாமே எல்லாக்காரியங்களையும் பிறருதவியின்றிச் செய்தனராம். அவர் தேகசௌக்கியமும் தேகஉறுதியும் 100 பிராயத்துக்குமேல் வசிப்பாரென்றே தெரிவிக்கின்றனவாம். அவர் மகா பரிசுத்தரென்றும், மதுபானம் சிறிதுமில்லாதவரென்றும், மகா பக்திமானென்றும், ஆசாரிய புருஷர்களெல்லாம் எவ்வாறு இருக்க வேண்டுமோ அவ்வாறு நியமநிஷ்டையுடனிருந்து வருகின்றனர் என்றும் கூறுகிருர்கள். ஏனைய கிறிஸ்தவ வகுப்பினவரும் இவரது சிரேஷ்ட குணங்களைமுன்னிட்டு இவ்வாசாரிய புருஷரிடத்தில் மிகக் கௌரவம் பாராட்டி வருகின்றனர். நம் லோககுருவை நன்கறிந்த நம்நாட்டாருக்கு இது ஒரு அதிசயமாகாதெனினும் உலகத்தில் இவ்வண்ணம் நடக்கும் ஆசாரிய புருஷர்கள் அரிதாகவே காணப்படுகின்றனர். எம்மதஸ்தராயிருப்பினும் நல்லவர் குணங்களை நாடி யுணைப்பதே நம்கடமை.

பத்திராதிபர்.

முடிசூட்டு நன்கொடை.

டில்லி டர்பார் நடந்த காலத்தில் நம் கவர்னர் ஜெனரலாகிய கர்ஸன் பிரபு குடிகளுக்குச் சிறிது நன்மை யளிக்கப்படுமென்றும் அந்நன்மை பின்னர் வெளிப்படுத்தப்படுமென்றும் கூறியதாக நாம் எழுதியிருந்ததை நம் பாநுவை வாசிப்போர் அறிவார்கள். அவ்வாக்கு இச்சமயம் ஒருவாறு நிறைவேறியது. இதுவரை வருஷம் ஒன்றுக்கு 500 ரூபாவுக்குமேல் வரும்படியுள்ளவர்களுக்கெல்லாம் வருமான வரி போட்டுவந்ததை நீக்கி இப்பொழுது 1,000 ரூபாவுக்கு மேற்பட்ட வரும்படியுள்ளவர்களுக்கே அவ்வரி விதிக்கப்படுமென்று தீர்மானமாயிருக்கிறதை அறிய நாம் சந்தோஷமடைகிறோம். இதனால் அநேகருக்கு அநுகூலமென்பதிற் சந்தேகமில்லை. ஆனாலும் உத்தியோகஸ்தர்கள் இனி அநேகரை 1,000 ரூபாவுக்கு மேற்பட்ட வரும்படியுள்ளவர்களென்றே கணக்குக்கொடுக்க முயல்வார்களென்பது திண்ணம். அவ்வித அநியாயங்களுக்கு இடங்கொடாமல் நம் கர்ஸன் பிரபு அவர்கள் ஏதாவது தக்கதோர் சூழ்ச்சி செய்துவிட்டுப் போவார்களானால் இந்நன்கொடை நம் நாட்டுக்கு நன்மையாகவே முடியும். இல்லாவிடில் ஒருவிதமாகக் கேடாகவே கருதப்படும். உப்பு மணங்கு $2\frac{1}{2}$ விற்றதை 2 ரூபாவாகச் செய்திருக்கிறார்கள். அதுவும் சிறந்ததே. உப்பு உபயோகியாத மனுஷன் கிடையாது. "உப்பிட்டவரை உள்ளளவும் நினை" என்ற பழமொழிப்படி நம் ஜனங்கள் இந்நன்றியை என்றும் பாராட்டுவார்கள். இருந்தாலும் இதனால் வியாபாரிகளுக்கு லாபமே ஒழிய ஜனங்களுக்கு அதிக லாபகரமாகத் தோற்றவில்லை. மேலாகப்பார்ப்பவருக்கு மட்டும் ஜனங்களுக்கு இது பெருத்த நன்மையாகத் தோற்றுமே ஒழிய வாஸ்தவத்தில் வியாபாரிகளுக்கே இது பெரு லாபம். ஆயினும் கவர்ன்மெண்டார் நன்மையைக் கருதியே செய்திருக்கிறார்கள் என்பதிற் சிறிதும் ஐயமில்லை. அவர்களுக்கு என்றென்றும் நம்மவர் நன்றிபாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றனர். நம் குடியானவர்களுக்கு பயிர்த்தொழில் விஷயமாய் ஏதாவது நன்மை கிடைக்குமென்று பலர் எதிர்பார்த்திருந்தனர். இச்சமயங்களில் நிலவரியைச் சில வருஷங்களுக்குத் தள்

ளிக்கொடுத்துக் குடிகளைச் சந்தோஷிப்பிப்பதே நம் பூர்வ மன்னர் அனுசரித்துவந்த வழக்கம் அவ்விதம். நம் இராஜாங்கத்தாரும் செய்திருந்தால் குடிகளின் குதூகலத்துக்கு வரையறையிராது. "தானம் கொடுத்த மாட்டைப் பற்பிடித்துப் பார்ப்பது சரியன்று". கிடைத்ததைக்கொண்டு திருப்தியடைய வேண்டியதுதான். இந்நன்கொடையால் கவர்ண்மெண்டாருக்கு 2 கோடிக்குமேல் நஷ்டந்தான். 105 கோடி வரும்படியுள்ள இராஜ்யத்தில் 2 கோடி நஷ்டப்படுவது பெரிதாகமாட்டாது. இந்நஷ்டம் வேறுவிதங்களில் சரிப்பட்டுப்போகும்.

"வாங்குங் கவளத் தொருசிறிது வாய்தப்பின்
தூங்குங் களிறோ துயருறா—ஆங்கதுகொண்
டூரு மெறும்பிற் கொருகோடி யுய்யுமால்
ஆருங் கிளையோ டயின்று".

நம் ஆங்கில அரசாட்சி நீடூழிகாலம் வாழ்க.

கற்றாழை நார்.

நாம் இருப்புப்பாதை வண்டிகளிலேறிச் செல்லுங்கால் பச்சை கலந்த நீல வர்ணமான ஒருவகைக் கற்றாழையை அடிக்கடி பார்க்கிறோம். அதன் உபயோகம் இவ்வளவென்று நாமின்னும் அறியாமலே இருக்கிறோம். வேலிகளுக்கே பயன்படக்கூடியதென்று நினைத்து வருகிறோம். அதினின்றும் மருளினின்றும் நார் தயார்செய்து வியாபாரம் பண்ணினால் பெருத்த லாபமடையலாம். பம்பாயில் இவ்வித நாரை யேற்றுமதி செய்கிற சில வியாபாரிகளுண்டு. அவர்கள் ஐரோப்பியர்களே. அவர்கள் இவற்றினின்றும் நார் தயாரித்து ஐரோப்பாவுக்கு அனுப்பிப் பெருத்த லாபமடைந்து வருகின்றனர். ஒரு டன் நாருக்கு 20 பவுனுக்குக் குறையாமலே கிடைக்கும். அமேரிக்கா தேசத்தில் இவற்றை விஸ்தாரமாய்ப் பயிர்செய்து

நாரெடுத்துப் பற்பல சாமான்கள்செய்து வியாபாரத்துக்கு அனுப்பி இலாபம் அடைகின்றனர். நம் நாட்டில் சிலர் வாழை நாரை வியாபாரச் சரக்காகச்செய்து இதர தேசங்களுக்கு அனுப்பி இலாபமடைய வகை தேடி வருகின்றனர். அதனைப்போலவே இவற்றையும் கவனித்துப் பயிர்செய்து நாரெடுத்து மேல் நாடுகளுக்கு அனுப்பிவந்தால் பெருத்த இலாபமடையலாம் என்பதிற் சந்தேகமில்லை. இவற்றைப் பயிர்செய்வது கஷ்டமன்று. இவை எந்தக் கல்லாங் காட்டிலும் பயிராகும். வருஷாவருஷம் சிரமப்பட்டு உழுது எருவிட்டுத் தண்ணீர்பாய்ச்சிக் களையெடுத்துக் காவலிருந்து கஷ்டப்பட வேண்டுவதில்லை. நடுகிறதிலுண்டாகிற செலவைத்தவிர்த்து வேறு செலவும் கிடையாது. 12 வருஷம் வரை இவை தாமே வளரும். தோட்டங்களுக்கும் வயல்களுக்கும் நல்ல வேலியாகும். நம் குடியானவர்கள் இவற்றை ஏராளமாய்ப் பயிர்செய்து இலாபமடையவேண்டியது இன்றிமையாதது. வியவசாயத்துக்கு வேண்டிய தாம்பு, பூட்டான் முதலியன செய்வதற்கு மிகவும் பயன்படும். ஆகையால் நம் குடியானவர்களும் வியாபாரிகளும் இவ்விஷயத்திற் கண்ணுங்கருத்துமாயிருந்து ஏராளமாய்ப் பயிர்செய்து நாரெடுத்து பெருத்த லாபமடைவார்களானால் நம் தேசத்துக்கு மிகவும் க்ஷேமம் உண்டு. இம்மாதிரியான சிறு கைத்தொழில்களை அலட்சியம் செய்தல் கூடாது. இவற்றினின்றே "பலதுளி பெருவெள்ள" மென அந்நிய நாட்டார் நம் மத்தியிலிருந்துகொண்டு நம் கண்ணெதிரவே பெருத்த லாபம் அடைகிறார்கள். நம்மவரே அவர்களுக்குச் சாதகமாயிருந்து அவர்கள் இலாபம் அடையும்படி செய்கின்றனர். எல்லாவற்றிற்கும் முயற்சியே காரணம். திருச்சிராப்பள்ளி ஜில்லாவைச்சேர்ந்த பெரம்பலூர்த் தாலூகாவில் ஓர் வகை கற்காட்டில் ஏராளமாய் அகப்படுகின்றது. அக்கல்லில் நல்ல எருவாகும்படியான ஒரு பதார்த்தமிருப்பதைக்கண்ட ஒரு ஐரோப்பியர் அக்கற்களைச் சேகரித்து ஒரு யந்திரமூலமாய்ப் பொடிசெய்து சாக்கிலிட்டு மூட்டைமூட்டையா வியாபாரம்செய்து வருகின்றனராம். அவற்றை விலைகொடுத்து வாங்கி காப்பித்தோட்டக்காரரும் தேயிலைத்தோட்டக்காரரும் எருவாக உபயோகித்து வருகின்றனராம். அது உயர்ந்த எருவாகிறதையறிந்து

இவ்வாறு செய்கின்றனர்போலும். இம்மாதிரி நம் பக்கலிலுள்ள சாமான்களின் தன்மையையறிந்து நாமே அவற்றைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளும்படியான விவேகம் இன்னும் நம் ஜனங்களுக்கு வாராமலிருப்பது பெரு வியப்பே. இதற்கு முக்கிய காரணம் தற்கால சாஸ்திர அபிவிர்த்தி நம் நாட்டில் பரவாததே. இச்சாஸ்திரங்களைக்கற்ற நம்மவர் இவற்றில் தம்புத்தியைச்செலுத்தி இவற்றின் நன்மையைத் தக்கபடி ஜனங்களுக்கு எடுத்துக்காட்டுவார்களானால் நம் நாடும் ஜப்பான் முதலிய தேசங்களைப்போல் சில வருஷங்களில் அபிவிருத்தியடைந்து நல்ல நிலைமைக்குவர இடமுண்டு. அவ்வாறின்றிச் சுகமாய்ச் சீட்டும் சதுரங்கமும் ஆடிக்கொண்டு துக்கமற்றிருந்து வருவார்களானால் நாம் முன்னுக்கு வருவது இந்த யுகத்திலில்லை. இவற்றை மாத்திரம் நாம் அலட்சியம் செய்யாமல் கூர்ந்து கவனித்து இம்முயற்சியை நடத்திவருவோமானால் "காண்டுமே மாநிதியம் வெள்ளத்தின் மேலும்பல" என்று நம் கவி கூறியவண்ணம் நம் தேசத்துக்குப் பெரிது க்ஷேமமுண்டு. குடியானவர்களும் வியாபாரிகளும் இவற்றை நன்குகவனித்து ஊக்கத்துடன் முயற்சிசெய்து நம் நாடு இலாபமடைய வகை தேடுவார்களாக.

1902௵ டிசம்பர்மீ 20உயில் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தார் நடத்திய தமிழ்ப்பரீட்சையில் 1-வது வகுப்பிற்றேறிப் பரிசுபெறும் மாணுக்கர்களின் விவரக் குறிப்பு.

மாணுக்கர்களின் பெயர்.	கற்ற கலாசாலை.	பரிசுத் தொகை.
பீ. ஏ. பரீக்ஷை		
வ. சு. செங்கல்வராயன்	கிறிஸ்தியன் காலேஜ், சென்னை	50
யப். ஏ. பரீக்ஷை.		
ச. வரதார்ச்சாரியன்	ஷை	40
வெ. சுப்பிரமணியன்	சர்ச் ஆப் ஸ்காட்லாண்டு மிஷன் காலேஜ், சென்னை	35
தி. சி. கோபாலசாமி நாயுடு	ஆர்க்காட்டு மிஷன் காலேஜ், வேலூர்	30
அ. நடேசன்	யஸ். பி. ஜி. காலேஜ், திருச்சி	25
மெற்றிக்குலேஷன் பரீக்ஷை.		
யன். சுந்தரமையர்	ஹிந்து காலேஜ், திருநெல்வேலி	30
ஸ்ரீராகவன்	சேதுபதி ஹைஸ்கூல், மதுரை	25
கு. நாராயணசாமி	முன்சிபல் ஹைஸ்கூல், மாயவரம்	20
யூ. கெ. ஷண்முகவேலு	கோயம்புத்தூர் ஹிந்து காலேஜ்	15
சே. அனந்தராமையர்	கூடலூர் காலேஜ், கூடலூர்	12

குறிப்பு.

	பீ. ஏ.	யப். ஏ.	மெற்றிக்குலேஷன்.	மொத்தம்.
விண்ணப்பம் செய்துகொண்டவர்கள்	54	140	530	724
வந்தவர்கள்	12	31	213	256
1-வது வகுப்பிற்றேறியவர்கள்	1	4	15	20
2-வது ஷை	7	36	99	142
பரிசு பெறுபவர்கள்	1	4	5	10
யோக்கியதா பத்திரம் பெறுபவர்கள்	8	40	114	162

1840-ம் வருஷத்து ரூபாக்களை அழித்துவிட்டு 1903-ம் வருஷ த்து ரூபா நமது எட்வர்ட் சக்கிரவர்த்தியின் முக உருவத்துடன் வார்த்து வெளியாக்கப்பட்டிருக்கும் நாணயங்கள் ஒரு பக்கம் சக்கிர வர்த்தியின் முக உருவத்தைக்கொண்டிருந்தபோதிலும் மற்றொரு பக் கம் யாதொரு விசித்திர வேலையும் செய்யப்படாமல் வழவழப்பாயிருக் கின்றனவாம். கள்ளநாணயம் செய்பவர்களுக்கு இது சௌகரிய மாகுமென்று தோற்றுகிறது.

* * * *

1903–1904ளு பட்ஜெட்டில் போஸ்டுமாஸ்டர்கள் சம்பள த்தை அதிகப்படுத்துவதற்காக ரூ. 2,90,000 போட்டிருக்கிறார்கள். இது பேருபகாரமே. வருந்தியுழைத்துவரும் போஸ்டுமாஸ்டர்களு க்குச் சிறிது நன்மையுண்டாவது நாட்டாருக்கு ஆநந்தம்.

* * * *

கொசுருகளின் தொந்தரவைப் போக்கடிக்க ஒருவர் ஒரு
மருந்து சொல்லுகிறார். அது நம்நாட்டில் விருத்தியானால் நம்தேச
த்துக்கே க்ஷேமம்பிறக்குமென்பதிற் றடையில்லை. ஆப்பிரிக்காகண்ட
த்தின் மேல்கரையில் ஒரு செடி பயிராகிறதாம். அதற்கு ஆஸிமம்
விரைட் Ocimum Viride) என்று பெயர் கூறுகிறார்கள். காபா நக
ரின் ரெஸிடெண்டாகிய காப்டன் லேரிமோர் என்பவர் மேற்கண்ட
செடியைச் சட்டியில் வளர்த்து ஒரு அறையில் வைத்தனராம். அந்த
அறையில் கொசுகு வரவேயில்லையாம். அவ்வறையில் கொசுகுவலை
யில்லாமலே சௌக்கியமாய்த் தூங்கினராம். இது மருந்துக்கு உப
யோகமாகும்படியான மூலிகையென்றும் நம் துளசிச்செடிபோலிருக்
குமென்றும் துளசியின் வாசனை அதற்கில்லையென்றும் கூறுகிறார்.
நம் வியாபாரிகள் இச்செடியைத்தருவித்துப் பயிர்செய்து இதன் உ
ண்மையைப் பரீக்ஷித்தறிந்து நலமென்று கண்டால் தேச க்ஷேமத்து
க்கு மிக்க அநுகூலமாயிருக்கும். அநேகருக்குச் சுகநித்திரை யில்
லாமலே வியாதியுண்டாகிறது. மலைநாடுகளில் இச்சிறு பிராணியின்
தொந்தரவு உயிர்க்கபாயமான காய்ச்சலை யுண்டுபண்ணுகிறது. கொ
சுருகளே மலைக்காய்ச்சலுக்குப்பெருங்காரணமென்றுபிரசித்திபெற்ற
வைத்தியர்கள் வாதாடி வருகிறார்களென்பது யாவரும் அறிந்த விஷ
யம். இம்மருந்து உண்மையானால் இதைக்கண்டுபிடித்த புத்திமானைப்
போல் லோகோபகாரி ஒருவருமில்லை. எந்த மகான் நம்நாட்டுக்கு
இப்பேருபகாரம் செய்யப்போகின்றனரோ அறியோம். "நோயற்ற
வாழ்வே வாழ்வு" என்பது பழமொழி.

சிறுபாசனவேலைகளுக்கு 25 லட்சம் ரூபா மதிப்புத்திட்டம்போட்டப்பட்டிருக்கிறது. சென்ற வருஷம் போடப்பட்ட மதிப்புத்திட்டத்தில் 16 லட்சம்தான் செலவானபடியால் இவ்வருஷம் 25 லட்சம் போதுமென்று கருதப்படுகிறது. இப்பாசனவேலைகளி லிருப்பவருடைய கஷ்டநிஷ்டூரத்தைச் சிறிது கவனித்திருந்தால் மதிப்பிட்ட பணம் சரிவரச் செலவிடப்பட்டிருக்கும். அவர்களுக்குக் கஷ்டமென்றால் குடிகளுக்கும் கஷ்டந்தான். சொற்ப சம்பளக்காரராகிய அவ்வுத்தியோகஸ்தர்கள் தம் செலவுக்குக் குடிகளையே எதிர்பார்த்து நிர்ப்பந்தப்படுத்த இடமுண்டு. ஆகையால் இதனைக்கூர்ந்து கவனித்து சீர்திருத்தம் செய்தல் நலம்.

* * * *

நம் சென்னை இராஜதானியில் இவ்வருஷம் கரும்புப்பயிர் செய்யப்பட்டிருக்கும் நில விஸ்தீரணம் 100க்கு 10 ஏகர் வீதம் குறைவாகிறதாம். பஞ்சாபிலும் அப்படியே குறைகிறதாம். 'நிலத்திற் கணியென்ப நெல்லும் கரும்பும்' ஆதலால் இவ்வாறு குறைவது நல்ல குறியாகமாட்டாது.

* * * *

நட்டால் கவர்ன்மெண்டு பாடசாலைகளில் கற்கும் இந்திய மாணாக்கர்களுக்கு வயது 14-க்குமேலிருக்கப்படாதென்றும் அதற்குமேற்பட்டவர்களை வித்தியாசாலையினின்று நீக்கவேண்டுமென்றும் நட்டால் வித்தை யிலாகா சூபரின்டெண்டு ஒரு சுற்று உத்திரவு அனுப்பியிருக்கிறாராம். இது மிகவும் அநீதியே.

* * * *

ஐரோப்பாவில் ஜனங்கள் பொதுவாய்ப் பிணங்களைப் புதைக்கிற வழக்கத்தையே இதுவரை கையாடி வந்திருக்கிறார்கள். நம்தேசத்தில் ஹிந்துக்கள் பலர் செய்துவருவதுபோல் தகனம் பண்ணுகிறதில்லை. இப்பொழுதுதான் அந்நாட்டு வைத்திய சாஸ்திர நிபுணர்களும் சுகாதார சாஸ்திர நிபுணர்களும் புதைக்கும் வழக்கம் தொத்துரோகத்தைப் பரவச்செய்கிறதென்றும் ஆகையால் தகனம் பண்ணுவதே சிறந்ததென்றும் அபிப்பிராயப்பட்டு அவ்வழக்கத்தை அநுசரிக்கும்படி ஏவி வருகிறார்கள். இந்துக்கள் பல்லாயிர மாண்டுகளுக்குமுன் கண்டுபிடித்த இவ்விஷயத்தை இந்நிபுணர்கள் இப்பொழுதுதான் சிலாக்கியமென்று கண்டுகொண்டார்கள்போலும். இனியாவது ஐரோப்பியர் இந்நல்வழக்கத்தைப் பின்பற்றுவார்களென்று நம்புகிறோம்.

* * * *